

Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 286. 12. februar, 2009] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

WWW.SOCIALISTER.DK

SAS	3000
TDC (2009)	900
Nordea	680
FL Smidth	600
LM Glasfiber	450
Grundfos	450
Danske Bank	350
GN Resound	200
DSBa	200
Nykredit	200
Buksesnedkeren	190
Erdi & Arco	190
Coloplast	170
MAN Diesel	170
Bestseller	130
Aalborg Portland	130
Imerco	125
PFA Pension	120
Jensen Gruppen	110
Lsg Sky Chefs	102
Totempo	100
A.P. Møller-Mærsk	100
Thrane & Thrane	90
FIH Erhvervsbank	90
Tvilum-Scanbirk	84
Mekoprint	79
	75

FYRET

GI' DEM FYRESEDLERNE TILBAGE

Krisen er for alvor kommet til Danmark

For kun et par måneder siden virkede det som noget, der foregik i en anden verden. På børserne, i USA eller England, på direktionsgangene – i hvert fald langt væk fra de flestes almindelige hverdag.

Medmindre man lige stod og skulle købe eller sælge sin bolig, så levede de fleste med troen på, at „det går nok". Er det ikke bare nogle tal, som politikerne kan tage sig af at rette op på?

Men siden nytår er der kommet fart i fyresedlerne. I øjeblikket annonceres der over 240 afskedigelser *om dagen*. Plus alle dem, der ikke kommer i medierne, fx inden for byggeriet og andre, der bare ikke får nyt job, efter at et andet er afsluttet.

Deres krise, vores krise

Det er en verden til forskel på, hvordan krisen rammer over-Danmark og alle os andre.

At blive fyret betyder for en „gennemsnitsarbejder", at man får under halvdelen af sin hidtidige løn. Det kan hurtigt koste både bil og bolig. Knapt 300 tvangsauktioner i januar er dobbelt så mange som for et år siden.

Hvis – ja, det sker faktisk – direktører bliver fyret, så starter de med et gyldent håndtryk. Og ellers har deres løn kunnet sikre dem en solid opsparing, som måske sender dem et trin ned ad den sociale rangstige, men ikke længere end at de stadig kan leve langt, langt bedre end de fleste af os andre.

Klassesamfund

Danmark er ligesom resten af verden et klassesamfund. På den ene side en lille privilegeret elite, der sidder på magten over økonomien, staten, medierne osv.

På den anden side alle os andre, hvor langt de fleste er arbejdere. Eller på vej til at blive det. Eller lever af en beskeden pension efter et langt arbejdsliv.

Vi ved godt, at det er sådan, men vi vil helst glemme det – og tro på, at vi nok skal klare os.

Vi ved godt, at de stjæler fra os. Vi ved godt at „velfærden" er alt for dårlig: Hospitaler, plejehjem, daginstitutioner osv.

Heldigvis er mange de seneste år begyndte at råbe højt om det. 100.000'er har demonstreret og de offentligt ansatte har strejket for „Flere hænder. Mere i løn".

Guld til de rige

Men krisen vender op og ned på det hele. Nu snakker både SF og socialdemokrater ligesom regeringen om, at det var nødvendigt at forære bankerne 100 milliarder kr. i den såkaldte „Bankpakke 2". Hvem skal betale den?

Det næste bliver en „vækstpakke", som vi sikkert også kommer til at betale.

Og Skattekommissionen har fremlagt en skattereform til gavn for de rigeste, som langt de fleste almindelige arbejdere og studerende kommer til at betale.

Vi skal ikke betale deres krise

Krisen sætter alting på spidsen: Skal vi acceptere, at de skalter og valter med vores liv på denne måde? Eller skal vi sætte hælene i og sige stop, inden det er for sent?

Hvorfor skal der fyres murere, når der mangler boliger? Hvorfor skal skattereformen gi' til de rige, når Danmark i forvejen er alt for skævt? Hvorfor skal der skæres i SU, når det i forvejen er svært at leve af den?

Mange studerende har sagt nej til den del af skattereformen, som berører dem direkte.

Det er på tide, at vi alle sammen siger Nej til krisepolitikken, til fyringerne, til forringelserne, til Fogh og hans krig og racisme.

Og ja til et solidarisk samfund, hvor vi tager ansvar for hinanden – og især de svageste.

Send fyresedlerne tilbage til Fogh og hans venner på de bonede gulve.

Mere om krisen inde i avisen

SU'EN UNDER ANGREB

Tusinder af studerende protesterer mod forslaget til ny skattereform. Hundredvis har deltaget i protestmøder landet over. Samtlige elev- og studenterorganisationer opfordrer til modstand. Fagforeninger bakker op, og to Facebook-grupper har på få dage hver fået over 60.000 medlemmer.

Læs side 5

FESTLIG HENRETTELSE

Den islamiske republik Iran fejrer 30-året for revolutionen, der afskaffede det gamle monarki, shah-dømmet, på en pervers måde: ved en henrettelsesbølge i januar måned.

Læs side 12

ANTIKAPITALISME OG REVOLUTION

Et revolutionært socialistisk masseparti er en afgørende forudsætning for at kunne erstatte kapitalismen med et socialistisk arbejderdemokrati.

Læs side 13

GAZA

Blandt dem der demonstrerede mod massakren i Gaza var der mange unge palæstinensere. Nirvin og Sali er et par af dem. De er er også aktive i PalUng – Palæstinensisk Ungdom. Socialistisk Arbejderavis har talt med dem om Palæstina og modstanden dér og i Danmark.

Læs side 10 & 11

Århus giver racismen Det Røde Kort

POLITIK OG BOLD – UDEN RACISME OG VOLD

Fodboldfans, fagforeningsfolk og andre østjyder viser 1. marts, at vold og racisme er helt uacceptabel i både politik og i fodbold.

Deres manifestation sker, når AGF i forårets første hjemmekamp tager imod Randers FC. Initiativet kommer fra LO Århus, som samarbejder med AGF og fanklubberne om arrangementet.

„Vi gider ikke, at racistiske grupper misbruger kampene til at udbrede deres budskab," siger formanden for LO-Århus, Hans Halvorsen.

Selve kampen begynder klokken 17.30, men manifestationen starter allerede klokken 15.00 på Rådhuspladsen.

Her står deltagerne sammen mod nazister og andre højreekstremister, der med vold og racistiske holdninger markerer sig i byens fodboldmiljø, politiske liv og natteliv.

Derefter går deltagerne samlet til stadion, hvor der før kampstart og i pausen vil være markeringer mod racisme og vold.

Fagforeningerne i LO Århus, Spillerforeningen, LO Danmark, FTF Midtjylland, AGF og Randers FC, Fanklubberne fra AGF og Randers FC anbefaler og støtter arrangementet.

Fagligt organiserede og uddannelsessøgende kan købe billetter til kampen for 50 kr.

Se mere hos fx FOA-Århus (www.foa-aarhus.dk), Århus Lærerforening (www.aalf.dk), LO Århus (www.lo-aarhus.dk).

Der har tidligere været arrangeret lignende arrangementer, bl.a. i Lyngby.

Optrap den anti-racistiske kamp i Århus

Efter den seneste tids nazi-overfald i Århus, og modstanden mod disse, er det på tide at optrappe kampen for et Århus fri for nazister.

For første gang i lang tid har vi haft en periode, hvor nazisterne i White Pride og Vederfølner har været relativt pressede. Vederfølner blev afsløret i pressen, som havende en næsten identisk medlemsskare med White Pride, og dermed røg naziernes forsøg på at skabe sig en „pæn" frontorganisation på gulvet. Efter at politiet, efter flere års mangel på indgriben overfor nazi-overfald, har skiftet kurs, har flere af nazisterne også modtaget voldsdomme.

Endeligt arrangerede Anti-racistisk Netværk Århus to af de bedste og største demonstrationer i længere tid, d. 11. okt. 2008, og en måned efter, krystalnats-demonstrationen. Især demonstrationen d. 11. okt. var god, da nazisternes forsøg på at angribe den fejlede. Ca. 800 mennesker mødte op, på trods af en skræmmekampagne dagene forinden fra Jyllandspostens side.

Men på grund af deres nederlag er nazisterne så desperate efter at vise sig, at de fortsætter overfaldene på venstreorienterede unge og andre, ind i 2009. Fængslede nazister kommer også ud på et tidspunkt, og vi kan derfor ikke sige, at de er afgørende svækket.

Det betaler sig at være ambitiøse

Derfor er tiden ikke nu til, at vi i den anti-racistiske bevægelse, står alt for stille. Derfor skal der fx klart advares mod, at vi lader os nøje med pressestrategi som en dominerende kampform. Vi skal klart bruge det gode ry, vi har fået, men meget af det ry stammer fra den fredelige demonstration den 11. okt.

Det betyder, at vi må søge at gentage sådanne markeringer og være bevidste om, at vi også sagtens kan få mange flere århusianere til at protestere mod nazisme og racisme.

Det er sigende at den nuværende periode, hvor nazierne har været pressede, kom efter at det største antal mennesker, der har protesteret mod dem længe, var forsamlet. Det sidste års tid har vi set en opblomstring af aktivitet i den anti-racistiske bevægelse i Århus, og det har været en fryd at se.

Men samtidig må vi regne lidt på begivenhederne og sige, at det kun har været muligt at arrangere ca. én større aktivitet pr. halvår og ikke særligt mange aktiviteter i mellemtiden, der ikke var mere socialt anlagte.

Vi har brug for et mere kontinuerligt pres på nazierne, og brug for i fællesskab at udvikle en seriøs strategi for at nå bredere ud til flere, især unge, århusianere der burde være aktive anti-racister.

JESPER HØI KANNE

Etiopien på vej ud af Somalia

Den 15. januar forlod de sidste etiopiske styrker den somaliske hovedstad, Mogadishu, efter godt to års besættelse og modstandskamp.

Tusinder af jublende mennesker samledes efter fredagsbønnen den 16. januar og fejrede sejren over deres etiopiske modstandere på Mogadishus stadion, hvor de etiopiske tropper hidtil har haft en hovedbase.

Dette er et stort nederlag for USA, som i slutningen af 2006 fik sin allierede, Etiopien, til at invadere Somalia.

Men det er næppe slut for lidelserne for den somaliske befolkning. Med bestikkelse og svindel har USA fået installeret endnu en „overgangsregering", ligesom tropper fra Den afrikanske Union endnu terroriserer dele af Somalia.

Bush's 3. front

Krigen i Somalia er med rette blevet kaldt „den 3. front" i USA's kamp om kontrollen med Mellemøsten. Desværre med langt mindre opmærksomhed end Irak og Afghanistan.

Landets placering på Afrikas Horn og ved indsejlingen mod Suez-kanalen gør det strategisk interessant for enhver stormagt, der vil kontrollere Mellemøsten.

I 2006 var det lykkedes Unionen af Islamiske Domstole (UID) at få skabt en vis stabilitet. Siden 1969 havde Somalia lidt under skiftende stormagts-støttede diktatorer og under borgerkrige, som spillede på gamle modsætninger mellem Somalias klaner.

Men i december 2006 invaderede en USA-bevæbnet etiopisk Somalia og indsatte en FN-støttet „overgangsregering".

UID blev i første omgang militært knust af den veludrustede etiopiske hær. Men som Bush oplevede i Afghanistan og Irak er det én ting militært at knække en modstander, men noget helt andet at få kontrol over landet.

Nederlag

Somalia oplevede en humanitær katastrofe og det etiopiske terror-regime betød, at mange igen tilsluttede sig UID.

Det er betegnende, at USA, ligesom i Afghanistan, lovede økonomisk hjælp, men aldrig opfyldte løftet.

Midlerne til at få kontrol var igen alliancer med klanledere, ligesom Etiopien mange gange har bombet markedet i Mogadishu som straf for UID's angreb. Den sport har udenlandske tropper fra Den afrikanske Union også deltaget i.

I løbet af 2008 fik UID kontrol over større og større dele af Somalia, og i december måtte Etiopien erklære, at de ville forlade Somalia.

Men USA har ikke ligget på den lade side. Man har fået „valgt" en ny præsident, Sheik Sharif Ahmed – bl.a. ved at udvide parlamentet (uden valg) med 200 af hans støtter.

Samtidig er man ved at finde nye udenlandske tropper til at invadere landet.

Fogh støtter diktator

Det hele foregår naturligvis med Fogh-regeringens støtte. Så sent som i november besøgte Anders Fogh Etiopiens hovedstad, Addis Abeba og udtalte, at den etiopiske diktator Zenawi skulle hjælpes i sin kamp for at dæmme op for islamisterne i Somalia. „Ellers bliver Somalia til et nyt Afghanistan".

Trods gentagne brud på menneskerettigheder, tortur, drab, forfalskede valg, nedskydninger af fredelige demonstranter, grov undertrykkelse af de fleste nationer i Etiopien med meget mere, så fortsætter den vestlig støtte til en af Afrikas mest brutale diktatorer.

Hvad betyder „et nyt Afghanistan"? Ligesom med det rigtige Afghanistan er det USA og dets allierede, der skaber det. Begge steder har befolkningerne erfaret, at når USA og dets allierede får øje på et land, så betyder det krig, undertrykkelse og sult.

I øjeblikket ser USA ud til at være ved at miste sin 3. front. Hvis UID er i stand til at holde de udenlandske tropper ude, er det et vigtigt første skridt fremad – ikke kun for somalierne, men for alle modstandere af USA's krig mod Mellemøsten.

Se mere på intersol.dk, hvorfra en del information til denne artikel er hentet.

Det mener vi:

Stop skattereform og fyringer

GØR SOM DE STUDERENDE: SIG NEJ

Først to bankpakker, så en skattereform, og det næste de snakker om er en „vækstpakke". Alt sammen mens fyresedlerne fordeles i store bundter.

Krisen er over os, og den samlede elite fra Fogh til Mærsk, Dansk Industri og hele raden af økonomiske eksperter er enige om, at det er os, der skal betale.

Alle pakkerne er en del af den herskende klasses *krisepolitik*. De håber på, at hvis de gør mere af alt det, der har forgyldt dem selv de sidste mange år, så går krisen over.

Det er enorme summer, de i disse måneder forsøger at overføre fra almindelige arbejdere til bankernes kasinospil eller til at redde erhvervslivets profitter.

Jamen, hov

Hvordan kan det være, at socialdemokrater, SF og fagforeninger kun brokker sig over skattereformen, men ikke over bankpakken (som er en 3 gange så stor foræring)? Tværtimod støttede de alle sammen bankpakken.

Deres tankegang er, at bankpakken var en „økonomisk nødvendighed". At hvis de ikke gjorde det, så ville flere banker krakke, flere virksomheder ikke kunne få kredit. Og så fortæller de os andre, at det ville betyde, at flere ville miste deres arbejde og skulle gå fra hus og hjem.

Men hvor er forskellen mellem at give 100 milliarder kr. (bankpakken) til de rige og at give 35 milliarder kr. (skattereformen)? Egentlig skulle den sidste vel være lettere at sluge.

Problemet for dem er, at mens de på den ene side har accepteret, at der skal gives penge til de rige, så kan de ikke forklare deres vælgere, at pengene skal trækkes op af almindelige menneskers lommer på så tydelig en måde, som skattereformen gør.

Bankpakken derimod – den var der ingen, der sagde noget om, hvor pengene skulle komme fra.

Det virker ikke

Problemet for socialdemokrater, SF og den store del af fagforeningstoppen, som støttede bankpakken, er, at den ikke vil virke. Problemet er ikke kredit, men profit.

Verden over forsøger magthaverne at sikre, at *netop deres* bank eller virksomhed overlever.

Det kan de kun gøre ved at trække pengene op af lommen på os andre. Dvs. få os til at arbejde mere og samtidig skære i lønnen, velfærden, pensionen, SU'en osv.

Det vil være skruen uden ende. Hvis de italienske bosser er bedre end de danske bosser til at få „deres" arbejdere til at knokle mere og få mindre med hjem, så går det godt i Italien. Eller omvendt.

Med andre ord: Krisepolitikken tvinger italienske, danske, tyske, amerikanske arbejdere til at konkurrere med hinanden om, hvem der kan få *de ringeste* forhold.

Hvis vi får det slemt nok, så kommer der måske et lille økonomisk opsving – lige indtil den næste krise tvinger os alle sammen endnu længere ned.

Hvad kan vi gøre?

Når folk oplever fyringer i tusindtal som nu, så synes de, at der må være noget galt.

Når 70 pct. af befolkningen er imod, at en skattereform skal skabe mere ulighed, så er det fordi de ved, at det er dem selv, der bliver ramt.

Så bliver krisepolitikken konkret og synlig.

Men hvad kan man gøre ved det? De fleste af os føler os magtesløse over for en økonomisk verdenskrise og over for „den økonomiske nødvendighed".

Lad os starte med at gøre som de studerende. Da de hørte om angrebet på SU'en, så startede de med at snakke om det indbyrdes, fik indkaldt til et møde, og fik deres studenterorganisation til at komme og fortælle om, hvor galt det stod til.

Det er den slags ting, man også kan gøre på sin arbejdsplads. Rejs diskussionen om fyringer, bankpakker og skattereform. Hold fagligt møde og invitér fagforeningen ud for at fortælle, hvad de vil gøre ved det. Fortæl dem, hvad du og dine kolleger synes de skal gøre.

Strejk, blokér, besæt

Krisepolitikken er først lige startet. Hvis Fogh ikke møder modstand her og nu, har han 10 andre forslag i skuffen af samme kaliber.

Det er nødvendigt med *store* protester, strejker og meget mere for at stoppe skattereformen – og hele krisepolitikken.

Men store protester starter ofte med små. Med et fagligt møde, en protestskrivelse eller en underskriftsindsamling. Diskutér, hvad I kan gøre, der hvor du er. Stil krav til din tillidsmand, din fagforening eller din studenterorganisation.

Det handler ikke kun om skat eller om SU. Det er et samlet angreb på det store flertal af befolkningen - „Under-Danmark" skal betale til „Over-Danmark".

Støt de studerende. Gør som dem: Protestér mod Foghs krisepolitik. Det er vores allesammens fremtid det gælder.

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Poste restante, H C Ørstedsvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686

saa@socialister.dk
www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen
Ansv.: Jørn Andersen
Red. afsluttet den 10. februar 2009
ISSN 1600-2687

BLIV MEDLEM AF IS/U

Hvad enten vi snakker krise, krig eller klimakamp, så er der to ting, der kan gøre, at vi har bedre chancer for at vinde.

Den ene er, at flere bliver aktive og protesterer – at bevægelserne vokser.

Den anden er, at der bliver flere organiserede socialister, så kampen kan blive skarp og anti-kapitalistisk. Hvis den gør det, så er der også større chance for, at flere bliver aktive. Så flere organiserede socialister er godt for begge dele.

Nu er det så heldigt, at ***Internationale Socialister IS/U*** netop er i gang med vores årlige medlemskampagne.

Det er vi både for at blive flere aktive, organiserede socialister, men også fordi vi får tilskud fra tipsmidlerne i forhold til hvor mange medlemmer vi har, som er under 30.

3 tilbud

Det koster 75 kr. om året at blive medlem af IS/U. Som medlem af ISU modtager man automatisk ***Socialistisk Arbejderavis*** en gang om måneden. (Hint: Faktisk er det den billigste måde at få avisen på!)

Så uanset om du vil være aktiv eller ej, har vi et tilbud til dig:

1. Hvis du vil være aktiv, så skynd dig at kontakte os. Vi har brug for mange flere.
2. Hvis du ikke vil være aktiv, men blot støtte os, få avisen og være med til, at tipstilskuddene ikke kun går til unge konservative eller det der er værre, så meld dig straks ind.
3. Hvis du ikke vil være medlem, men gerne have avisen, så tegn et abonnement. Det koster 100 kr. for et halvt år (6 numre) og 150 kr. for et år (12 numre).

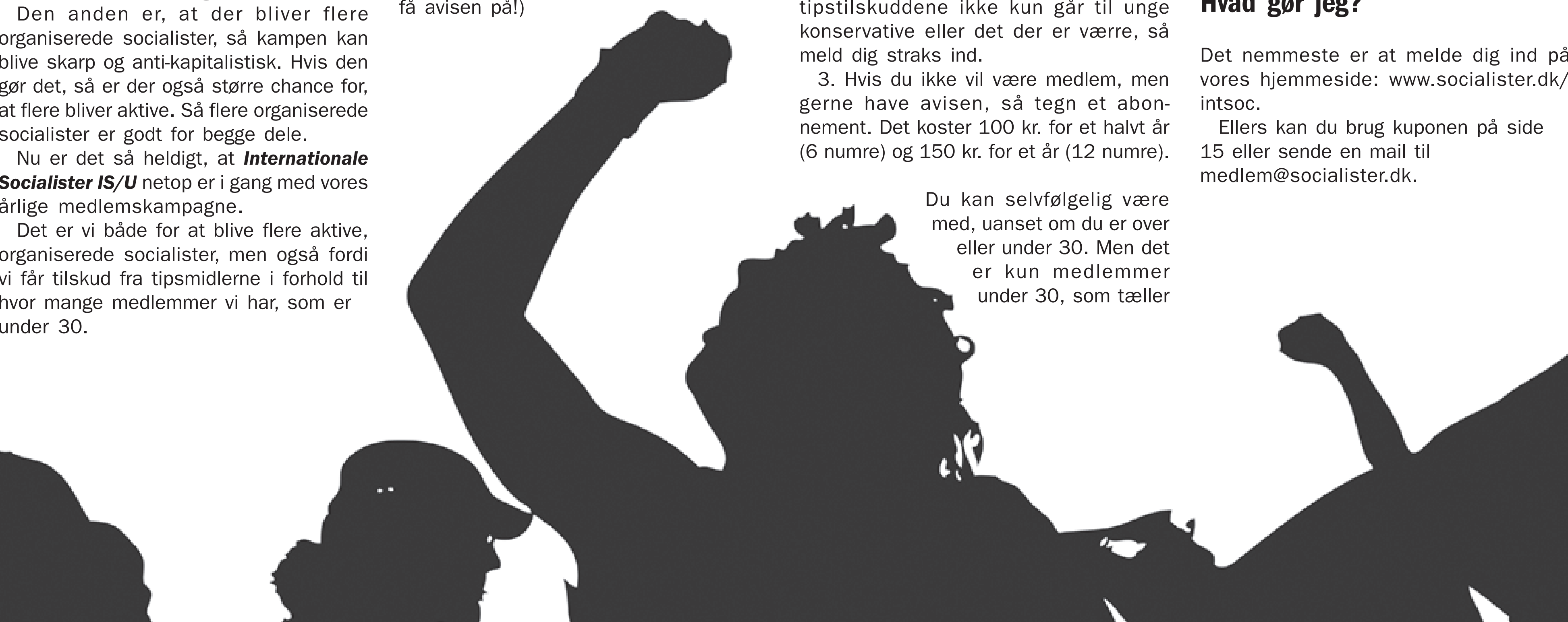
Du kan selvfølgelig være med, uanset om du er over eller under 30. Men det er kun medlemmer under 30, som tæller med i tilskudsberegningen fra tipsmidlerne.

Derfor: Hvis du kender nogen under 30, som vil støtte os, så spred budskabet. Vi skal have 350 medlemmer, og deadline er inden udgangen af april.

Hvad gør jeg?

Det nemmeste er at melde dig ind på vores hjemmeside: www.socialister.dk/intsoc.

Ellers kan du brug kuponen på side 15 eller sende en mail til medlem@socialister.dk.

Serie: Fra bevægelse til revolution

Hvordan opstande kan blive afsporet

I denne anden del af vores serie viser Colin Barker, hvordan selv de mest inspirerende masseopstande kan blive afsporet af mangel på politik.

I sidste nummer diskuterede vi, hvordan massebevægelser kan forandre livet for dem, der deltager – og hvordan de således indeholder muligheden for, men ikke nødvendigheden af, revolution.

De indeholder også muligheden for en socialistisk revolution, men en sådan vil være afhængig af endnu flere faktorer. Flere eksempler fra historien viser hvordan selv de mest inspirerende masseopstande kan bryde sammen, fordi det ikke lykkes at gennemtænke den politiske strategi.

Generalstrejken i 1926 var den største strejke i britisk historie. Men dets muligheder var ikke kun bestemt af antallet af strejkende.

Al den tid strejken stod på, forblev kontrollen hos lederne af TUC (det britiske LO), som lukkede den ned før den „slap ud af kontrol“ – hvad der resulterede i et massivt nederlag.

„Maj-begivenhederne“ i Frankrig i 1968 var endnu mere betydningsfulde med studenterprotester der igangsatte den største generalstrejke i europæisk historie. Maj 1968 var en inspiration for venstrefløjen over hele verden, og er det stadig i dag.

Men på trods af at strejker blev igangsat gennem initiativer nedefra, formåede lederne af CGT-fagforeningen og Det franske Kommunistparti hurtigt at få sat en stopper for strejkebølgen.

I de fleste besatte fabrikker var de strejkekomiteer, der ledede besættelsen, ikke valgt. Mange „besættende arbejdere“ blev sendt hjem for at se deres egen kamp i fjernsynet.

I både det franske og det britiske tilfælde var organiseringen og initiativet på gulvplan svagt. Der var ikke mange netværk af militante, der var i en position til at begynde at tage kontrol over strejkerne.

Regulære folkelige revolutioner kan vælte undertrykkende regimer uden denne type af organisation – men de vil ikke opnå meget andet end at erstatte en herskende klasse med en anden.

Østtyskland i 1989 er et dramatisk eksempel på dette. Millioner af arbejdere deltog i de opstande, der væltede regimet – men de deltog som borgere, ikke som arbejdere.

Der var i den østtyske bevægelse ikke nogen „venstrefløj“ med sin egen organisation og kritik af regimet eller med rødder på arbejdspladserne.

De østeuropæiske revolutioner i 1989 krævede kun et stop for udemokratiske regeringsformer. De konfronterede ikke ledelsens magt i arbejdspladsernes autoritære verden.

Iran i 1979 er et andet sigende tilfælde. Det var på ingen måde en nødvendighed, at massebevægelsen ville føre til en „islamisk revolution“.

Der var kamp om karakteren af 1979-revolutionen. Oliearbejdernes generalstrejke spillede en nøglerolle i det diktatoriske og morderiske shah-regimes fald.

Ayatollah Khomeinis styrker underminerede arbejdernes organisationer og fik dem svækket.

Men den iranske venstrefløj formåede ikke at tilbyde et klart alternativ til Khomeini. Den forsvarede ikke arbejderorganisationernes selvstændighed. Den formåede ikke at forsvare kvinders rettigheder eller de religiøse og etniske minoriteter, som Khomeini undertrykte.

Den sluttede op om Khomeinis antiimperialistiske retorik og lod hans styrker få initiativet. Idet venstrefløjen trak sig tilbage, knuste Khomeini den brutalt.

Folkelige bevægelser udvikler sig ikke automatisk. Hvordan de vokser afhænger af de organisationsformer og idéer, som forskellige tendenser kæmper for indenfor bevægelserne selv. I de tilfælde, vi har diskuteret, træder to spørgsmål tydeligt frem.

Det første er i hvilken grad arbejderklassens gulvplansorganisering udvikler sig, formår at handle uafhængigt af fagforeningsbureaukratierne, samt at formulere og kæmpe for sine egne krav.

Det andet er i hvor høj grad bevægelsen inkluderer og aktivt rækker ud til andre undertryke dele af befolkningen. Jo mere deltagerne i bevægelser tager hinandens kampe til sig, des mere kan de vokse og uddybes.

Ingen af disse spørgsmål bliver løst automatisk. Det, der tæller, er de politiske diskussioner, som bliver ført indenfor bevægelserne. Her er revolutionære socialisters rolle afgørende.

Hvis socialistiske stemmer er fraværende eller ineffektive, vil andre stemmer blive hørt det tydeligere. Deres effekt vil ofte være at splitte bevægelsen eller holde den tilbage.

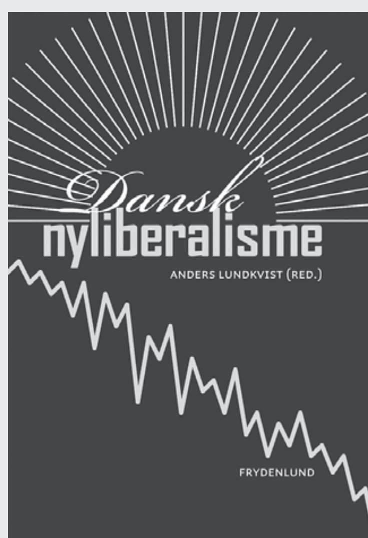
Det gør en enorm forskel, hvorvidt i det mindste rammerne omkring en socialistisk organisation allerede er dannet i forvejen for en stor folkelig opstand.

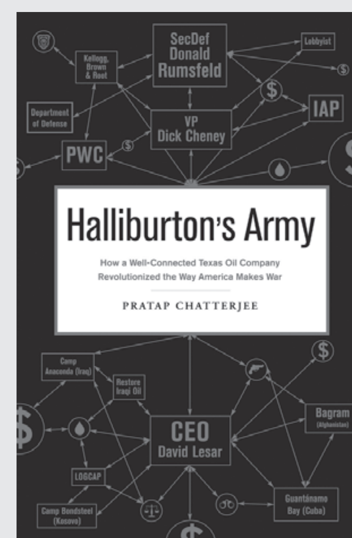
Har en aktiv og bevidst minoritet af socialister allerede debatteret og er kommet frem til nogle principielle grundholdninger omkring den type spørgsmål, som bevægelser i deres land sandsynligvis vil stå overfor?

Så spørgsmålet om partiorganisation har betydning, lang tid før spørgsmål om massebevægelse og revolution rejser sig som umiddelbart praktiske problemer.

OVERSAT FRA *SOCIALIST WORKER* NR. 2072, 13. OKTOBER 2007 AF MIKKEL BIRK JESPERSEN

GIV MIG DE RENE OG RANKE fortæller historien om Danmarks Kommunistiske Ungdom (DKU) igennem tre årtier præget af opbrud. I et Danmark præget af den kolde krig i storpolitikken og udviklingen af velfærdsstaten i indenrigspolitikken foregik der en markant venstreorientering blandt de unge.

Knud Holt Nielsen
Giv mig de rene og ranke - Danmarks Kommunistiske Ungdom 1960-1990
SFAH – 249 kr.
www.sfah.dk

Aktuel bog om dansk nyliberalisme. I kølvandet på den internationale finanskrise analyserer bogen, hvordan nyliberalismen har påvirket det danske velfærdssamfund. Men nyliberalisme – det er jo noget med Thatcher, Reagan og Bush, multinationale firmaer og det indre marked. Handler det overhovedet om Danmark?

Anders Lundkvist (red.)
Dansk nyliberalisme
Frydenlund – 299 kr.
www.frydenlund.dk

OBS: Vi anmelder bogen i næste nr. af avisen

Fantastisk bog om Haliburton-skandalen der rystede USA. Om korruption, politisk manipulation og grov udnyttelse af menneskerettigheder – der rækker langt ind i Bush-administrationen. En fortælling der fortjener mange læsere.

Pratap Chatterjee
Halliburton's Army: How A Well-Connected Texas Oil Company Revolutionized The Way America Makes War
Nation Books
www.nationbooks.org

STUDERENDE PROTESTERER MOD SU-ANGREB

Tusinder af studerende protesterer mod forslaget til ny skattereform. Hundredvis har deltaget i protestmøder landet over. Samtlige elev- og studenterorganisationer opfordrer til modstand. Fagforeninger bakker op, og to Facebook-grupper har på få dage hver fået over 60.000 medlemmer.

Anledningen er, at skattekommissionen har foreslået at skære i uddannelsesstøtten (SU), så man fremover kun kan modtage SU i 4 år. Ønsker man at studere længere end 4 år, må man tage lån for resten.

Så med mindre man har velstillede forældre, der er villige til at forsørge en under studierne, eller har andre muligheder for finansiering, må man altså se frem til at gældsætte sig for at tage en uddannelse.

Socialt skæv

Forslaget er en del af forslaget til en skattereform, der har til formål at lade samfundets fattigste betale for de rigestes kriser, og udhule vores velfærd totalt.

Dette vil afholde mange fra at tage en uddannelse der varer længere end fire år, og det vil samtidig sætte en stopper for muligheden for at vælge om, hvis man er startet på den forkerte uddannelse i første omgang.

Argumenterne for nedskæringen lyder på, at de studerende, der tager lange videregående uddannelser, vil få glæde af skattelettelserne, og komme til at tjene lånet ind igen. Ifølge formanden for Skattekommissionen, Carsten Koch, er de studerende på de længere videregående uddannelser nogle af dem, der kommer til at tjene mest på skattereformen, og bør derfor også være med til at betale for den.

Men en danskstuderende kommer sjældent til at tjene lige så meget som en jurist, en overlæge eller en bankdirektør.

Desuden rammer SU-forringelserne ikke bare de lange videregående uddannelser. Mere end en tredjedel af de studerende på lærerseminarierne har f.eks. været i gang med en uddannelse før. Mange studerende med børn skal bruge længere tid end normeret til at gennemføre uddannelsen.

Og da pædagoger, sygeplejersker og lærere ikke får glæde af den lavere topskat, vil endnu færre vælge disse uddannelser.

3 ud af 4 er imod

Forslaget har da heller ikke mødt den store opbakning. Ingen af partierne har stillet sig positive overfor forslaget, og oppositionen siger, at de støtter de studerendes kamp imod SU-forringelserne.

Ifølge ugebrevet A4 er 3 ud af 4 danskere imod forslaget, og kun hver 10. synes, at det er en god ide. De, der er imod, stiller sig samtidig endnu mere kritiske overfor forslaget, når de får at vide, at det skal finansiere skattelettelser.

Men ingen af oppositionspartierne vil stille ultimative krav om SU'en til skattereformen, og regeringen er ofte villig til at lave smalle forlig.

Stormøder

Så de studerende går atter på barrikaderne, for at kæmpe for SU'en.

Der har været indkaldt stormøder af alle studenterorganisationer, der har været startskuddet til en 3 uger lang kampagne, der skal munde ud i demonstrationer i landets 5 største byer den 26. februar, hvis ikke regeringen forkaster forslaget om at skære i SU'en.

Fra et af de første universitetsstormøder startede en underskriftindsamling, og der er allerede 60.000, der har meldt sig ind på to forskellige Facebook-grupper imod forslaget.

At være studernede er ikke altid som på dette reklame-foto, og hvis skatte-reformen vedtages, bliver de studernede endnu mere økonomisk trængte.

Desuden bliver der opfordret til at lave lokale aktiviteter, der skal sprede opbakningen til de studerende, og der bliver talt om at besætte fakulteter og seminarier i forbindelse med kampagnen.

Stemningen på stormøderne er, at alle studerende står sammen. At man bliver ved, til SU-forringelserne er taget af bordet og at man ikke er villige til at betale for de riges skattelettelser.

Spred kampen

Fra stormødet i LL, Lærerstuderendes Landskreds, blev der opfordret til at tage kontakt til de lokale lærerforeninger, tage ud på de lokale skoler, børnehaver og fritidshjem for at alliere sig med lærere, pædagoger og forældre, og det blev understreget, at vi skal have underviserne med i kampen.

Den strategi er den eneste vej frem. For selvom SU-spørgsmålet skulle blive taget ud af den endelige skattereform, er kampen om velfærden ikke slut.

Omfordelingen fra de fattige til de rige gennemsyrer hele forslaget, og vi får ikke stoppet deres forringelser af velfærden, uden at sprede kampen ud over de studerendes rækker.

Det er hverken første eller sidste gang, vi vil se forsøg på at forringe SU'en, og forsøgene stopper ikke, før vi vinder den brede kamp om velfærden.

Aktivitet og mobilisering frem til demonstrationerne 26. februar er en god start.

ANNE A. LANGE

Skriv under

DJØF Studerende og *DM studerende* har startet en underskriftsindsamling „Bevar SU'en!". Over 10.000 har allerede skrevet under – spred den: bevarsu.skrivunder.dk

Facebook

På disse to Facebook-grupper kan du være med til at protestere mod SU-angrebet – og følge med i aktiviteter i den virkelige verden:
http://www.facebook.com/group.php?gid=47898722966
http://www.facebook.com/group.php?gid=47682989699

Demonstration 26. februar

Elev- og studenterorganisationer planlægger ***demonstrationer landet over 26. februar***, medmindre SU-angrebet definitivt er trukket tilbage inden da.
Op til den 26. er der planlagt masser af aktiviteter, bl.a. en ***aktivistweekend 21.-22. februar***.
Se fx DGS' kampagnekalender: dgsnet.dk/index.php?ID=352

Odense

Der er demonstration den 26. februar kl. 16.00 på Flakhaven - indkaldt af alle uddannelsesorganisationerne.
Forud har Syddanske Studerende indkaldt til info-møde på SDU om SU-forslaget i skattereformen.

Uddannelseskamp 09

Lørdag den 28. februar holder Enhedslisten og SUF uddannelsesseminarseminar i EL-forbundets lokaler, Tikøbgade 9 i København.
Se program m.m. på enhedslisten.dk

De siger nej

Her er nogle af de elev- og studenterorganisationer, der protesterer mod SU-angrebet. Brug deres hjemmesider til at holde dig orienteret. Brug deres netværk til at organisere. Studenterrådet ved Århus Universitet sr.au.dk, Studenterrådet ved Københavns Universitet studenterraad.dk, Studenterrådet ved RUC sr.ruc.dk, Syddanske Studerende ved SDU (Odense) syddanskestuderende.dk, Polyteknisk Forening ved DTU pf.dtu.dk, Studentersamfundet ved AAU (Aalborg) studentersamfundet.aau.dk, Danske Studerendes Fællesråd (DSF) dsfnet.dk, Danske Gymnasieelevers Sammenslutning (DGS) dgsnet.dk, Erhvervsskolernes Elev-Organisation (EEO) eeo.dk, Landssammenslutningen af Handelskoleelever (LH) handelselever.dk, Lærerstuderendes Landskreds (LL) llnet.dk, Pædagogstuderendes LandsSammenslutning (PLS) p-l-s.dk, Sammenslutningen af Danske Socialrådgiverstuderende (SDS)sdsnet.dk, Sygeplejestuderendes LandsSammenslutning (SLS) dsr.dk/sls, DJØF Studerende djoef.dk, DM studerende dm.dk.

Protest mod SU nedskæringer i Århus

Den 4. feb. fyldte ca. 120 studerende et lokale på Århus Universitet, for at høre om de foreslåede SU forringelser og protestere i mod dem.

Mødet var blevet indkaldt med kort varsel, primært via Facebook-gruppen „Nej til skattekommissionens „SU-forringelser - Investér i fremtidens velfærd", der i skrivende stund har 59.605 medlemmer.

De fremmødte var vrede over regeringens planer for SU'en. Tidligere års kritik af demonstrationer og aktioner i studenterbevægelsen var i den absolutte baggrund af diskussionerne, og flere snakkede om besættelser af universiteterne og demonstrationer.

Mødet besluttede en række aktiviteter: underskriftsindsamling, materialeuddeling, pressearbejde, organisering af de enkelte fakulteters studerende og andre aktivistiske tiltag, der bliver ført ud i livet af tilsvarende arbejdsgrupper.

Der har som følge af mødet været materialeuddeling i alle kantiner og fredagsbarer. Flere og større møder og aktiviteter er i vente på Århus Universitet.

Følg med på Studenterrådets site: sr.au.dk

JESPER HØI KANNE

FYRINGER, FYRINGER, FYRINGER ...

Antallet af arbejdsløse stiger fortsat med raketfart – og intet tyder på, at det stilner af i nær fremtid.

Den stigende ledighed går lige nu mest ud over de ufaglærte i 3F, i byggesektoren og de ansatte i finanssektoren – men også inden for andre brancher står det skralt til.

Ledigheden i 3F stiger i rekordfart – og mest i Jylland og på Fyn. Det bliver kun værre.

Ordrebøgerne er tomme

Arbejdsløsheden stiger i et hidtil uhørt tempo i flere af 3F's afdelinger. Hos 3F Holstebro var der for et år siden 5,4% ledige – et år senere var tallet på 14,3%.

- Omkring 1.december havde vi cirka 200 ledige. I løbet af bare seks uger steg det til 800 ledige. Nu har vi små 1000 ledige, fortæller afdelingsformand Flemming Sørensen til 3Fs fagblad.

- Vi har to store virksomheder på arbejdsfordeling, Valdemar Birn og B&O. Men jeg tror faktisk ikke, at nogen af vores større virksomheder kører normalt: Hvis ikke de er på fordeling, så fyrer de folk. Vi får nyledige ind hver dag, fortæller formanden.

Flemming Sørensen mener, at det vil fortsætte.

- Det vi hører er, at ordrebøgerne er tomme, og lagrene bugner. Arbejdsmarkedet er aldrig vendt så hurtigt før.

På landsplan viser en opgørelse, at næsten hver tiende medlem af industrigruppen i 3F er berørt af ledighed.

Det svarer til en fordobling af arbejdsløsheden på fire måneder, er hans melding til Fagbladet.

Også byggeriet er gået i stå. I den sidste uge af januar var 11.200 bygningsarbejdere uden job – 4.000 flere på en måned.

Det viser de nyeste tal, som BAT-kartellet har samlet i byggeforbundenes a-kasser.

Det er især 3F-medlemmerne, der er hårdt ramt. Murernes ledighed er på 23,3 procent, mens jord- og betonarbejderne og andre 3F-byggefolk har en ledighed på 16,1 procent.

„Krisen varer mindst 3 år"

Det ser skidt ud – og det er ikke kun de negative socialister, der endnu engang prøver af udstille liberalismens og kapitalismens elendighed.

Selv anerkendte borgerlige økonomer spår, at det i den nærmeste fremtid kun vil gå en vej: Nemlig mod voksende arbejdsløshed.

I et interview i Politiken med syv af landets topøkonomer, lyder det samstemmende: Krisen varer mindst tre år.

Blandt økonomerne er den nuværende økonomiske overvismand Peter Birch Sørensen.

Ifølge Peter Birch Sørensen forværres situationen så hurtigt, at de økonomiske vismænds prognose fra november allerede er forældet. Han forventer nu, at Danmark får negativ vækst i både 2009 og 2010. Da den økonomiske aktivitet også faldt i 2008, vil Danmark for første gang siden 2. verdenskrig opleve fald tre år i træk.

- Jeg forudser et fald i bruttonationalproduktet på 1,3 procent i både 2009 og 2010, siger Peter Birch Sørensen.

Handelsbankens cheføkonom, Jes Asmussen, mener, at vismændene stadig undervurderer alvoren af nedturen. Hans kommende prognose er dyster læsning. Han spår en ledighed på over 200.000.

- Sidste gang tog det over syv år, før ledigheden begyndte at falde igen. Jeg tror derfor, at vi skal længere ud end 2011, før krisen for alvor vender.

POUL ERIK KRISTENSEN

Skatte-reform:

STØRRE ULIGHED MELLEM RIG OG FATTIG

Carsten Kock

Det er i grove træk tankerne bag det forslag til skattereform, som regeringens Skattekommission fremlagde 2. februar.

I spidsen for kommissionen sad den tidligere socialdemokratiske skatteminister Carsten Kock.

Og der er tale om en skævt sammensat skattereform, der primært er til gavn for de bedst stillede, idet der er lagt op til markante reduktioner af skatten for personer med høje lønninger.

Derimod rammer nedsættelsen af en lang række fradrag almindelige lønmodtagere hårdere, end de rammer de rige.

Skattereformen skal finansieres gennem grønne afgifter (blandt andet stigning i afgifter på brændsel på 15 procent, el 5 procent, vægtafgift på biler osv.), der vejer langt tungest på en arbejderfamilies budget.

Desuden sker der en nedsættelse af rentefradraget på ejerboliger, afskaffelse af de såkaldte ligningsmæssige fradrag som for eksempel på A-kasse, fagligt kontingent og befordringsfradrag.

Endelig foreslår skattekommissionen begrænsning af SU til fire år, hvorefter den erstattes af statsgaranterede lån.

Arbejdere mister penge

LO har beregnet, at den gennemsnitlige LO-lønmodtager vil miste kr. 2.351 på Skattekommissionens forslag.

Også FOA, der er fagforening for blandt andet social- og sundhedshjælpere, pædagogmedhjælpere og hjemmehjælpere, har beregnet, hvad skattereformen vil betyde for deres medlemmer.

For stort set alle gælder det, at de mister penge på reformen. Nedsættelsen i skatten bliver ædt op af nedsatte skattefradrag og grønne afgifter. I gennemsnit vil et typisk FOA-medlem få små 3.000 kr. mindre om året

Et klik på skattekommissionens regnemodul, viser at en familie, der tilsammen tjener 1,1 million kroner og bor i lejebolig, få en skattelettelse på 46.710 kr. om året.

Fra fattig til rig

Skatten har traditionelt haft til formål at omfordele indkomsterne, så afstanden mellem rig og fattig blev mindre.

Men med den nuværende regering er der sket en markant omfordeling fra fattige til rige. Det er sket gennem nedsættelse af formueskatten, lavere virksomhedsbeskatning, nedsættelse af skatten på fast ejendom og gennem skattelettelser til folk, der betaler topskat.

Den ideologiske fernis, som er brugt på skattereformen er frasen om lavere skat på arbejde. Men det har ikke den virkning, at folk vil arbejde mere, hvis skatten falder. Kun syv procent af befolkningen vil arbejde mere, mens et tilsvarende antal personer vil bruge skattelettelsen til at arbejde mindre.

POUL ERIK KRISTENSEN

USA: 598.000 færre jobs i januar

Trods hjælpepakker på tusindvis af milliarder dollars fortsætter arbejdsløsheden med at stige verden rundt.

I USA blev der nedlagt knapt 600.000 arbejdspladser i januar, det højeste tal siden 1974.

Siden recessionen slog igennem for 13 måneder siden, i december 2007, er den sæson-korrigerede arbejdsløshed steget fra 5 pct. til 7,6 pct, dvs. med næsten 4 millioner, så der nu er 11,6 mill. arbejdsløse. Uden sæsonkorrigering er tallet over 13 millioner.

Der sker fyringer i så godt som alle brancher. Ud over egentlige fyringer er der millioner på tvungen deltid eller arbejdsfordeling. Mange er blevet tvunget til at acceptere lønnedgang for at beholde deres arbejde.

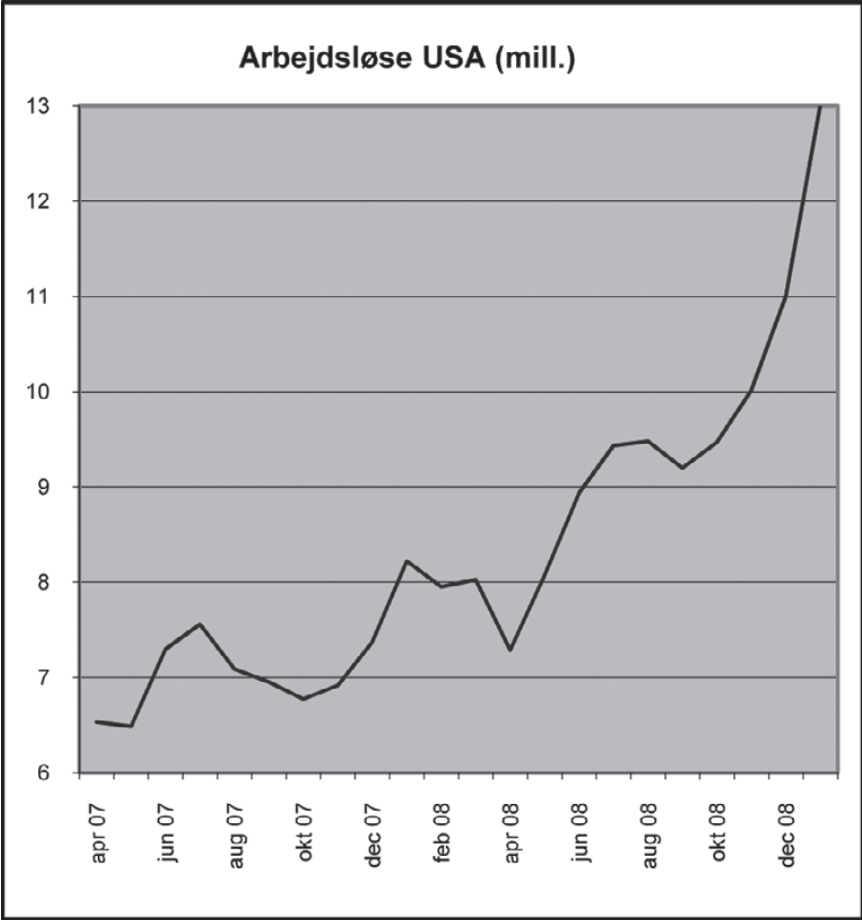
Ikke kun USA

Selv om arbejdsløsheden ikke stiger så hurtigt i Europa, var der ifølge OECD over 12,7 mill. arbejdsløse i den såkaldte euro-zone.

Nogle tal fordelt på lande: Spanien 3,2 mill, Frankrig 2 mill., Tyskland 3 mill., Italien 1,7 mill., Storbritannien 2 mill.

Uden for Europa har fx Japan 3 mill., Canada 1,3 mill. og Rusland 5,3 mill. arbejdsløse.

Alt tyder på, at næste måneds tal kun bliver endnu større.

HVEM SKAL NU BETALE?

Nu er krisen kommet for at blive. Det er ikke længere kun en finanskrise. Arbejdsløsheden eksploderer, ordrebøgerne er tomme og utrygheden vokser. Det store spørgsmål er så hvordan vi kommer krisen til livs og hvem der skal betale.

Direktørerne vil selvfølgelig forsøge at sikre sig. De vil have topskatten ned og støtte til deres virksomheder, og helst betalt af arbejderne. Og indtil nu er det lykkedes for dem. Regeringen har lavet en bankpakke, som yder lån til bankerne for 100 milliarder. Nu er skattekommissionen kommet med sit forslag til en ny omfordeling af skatten, hvor topskatten sænkes betragteligt.

Samtidig vokser arbejdsløsheden blandt byggefagene, de ufaglærte, bankfolk og butiksekspedienter. Og de får ingen hjælpepakker. Tværtimod skal de leve af en understøttelse, som oftest kun giver dem 50-70 pct. af den hidtidige indkomst. Og de har kun Enhedslisten som hjælper, fordi de er det eneste parti der vil hæve understøttelsen.

Bankstøtte til spekulanterne

Regeringen har med støtte fra både SF, Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti vedtaget en bankpakke II på op til 200 milliarder kroner. Hvor den første bankpakke skulle garantere millionærerne deres indskud og lån, så er bankpakke 2 en direkte indsprøjtning af kapital i de danske banker. Ganske enkelt fordi det er blevet for dyrt at låne på de „frie“ markeder. Så nu skal danskernes skattepenge anvendes i bankerne, som låner dem i Nationalbanken. Og vi ved godt at lån ikke altid betales tilbage, fordi låntagerne ikke er økonomisk holdbare.

Enhedslisten står som det eneste parti udenfor bankpakkerne. I modsætning til SF, så fastholder Enhedslisten, at staten ikke skal smide gode skattekroner efter dårlige spekulanter. Staten skal i stedet sikre at folk kan få deres løn, blive siddende i deres bolig og der er penge i omløb.

Derfor har Enhedslisten foreslået at der kan laves en statslig bank, hvor vores lønkroner indbetales og som kan overtage boliglån uden at vi skal gå fra hus og hjem. Det er enkle solidariske forslag som ikke redder spekulanterne, men sikrer lønmodtagerne. Desværre valgte SF og Socialdemokraterne at give pengene til de banker som gennem deres grådighed har været medvirkende til krisen.

Danske Bank

Det er Danske Bank et godt eksempel på. Banken har udlån og værdipapirer for 3.544 milliarder kroner, mere end det dobbelte af det samlede danske bruttonationalprodukt. Og med de enorme fald i aktierne, samtidig med at firmaer går konkurs og ikke betaler lånene tilbage, så er det en meget dårlig forretning for de danske skatteydere, at låne Danske Bank penge. Nu er det ikke sådan at banken krakker, dertil er dens betydning alt for stor. Ikke mindst for Mærsk som ejer op mod 30 pct. af Danske Bank.

Banken gik ud af 2008 med et, for en bank, minimalt overskud på 1 milliard. Det giver ikke noget udbytte til aktionærerne, og skaber fx problemer for Mærsk som får færre kontanter at stå imod krisen med. De seneste år har Mærsk hentet 2-3 milliarder i cool cash fra overskuddet i Danske Bank. Derfor bliver bankernes krise også til dele af erhvervslivets krise, og dermed forstærkes den nedadgående spiral.

Danske Banks svar på det dårlige resultat var ikke en indrømmelse af grådighed eller hårdere kurs overfor spekulanterne. I stedet skal de ansatte holde for. 350 ansatte i Danske Bank skal fyres af den bank, som de i årevis har skaffet milliarder i overskud. Selv med en milliard i overskud vil de ansattes løn ikke fylde meget, og med deres arbejdstider, hvor en arbejdsuge nemt bliver 50-60 timer, er der rigeligt brug for at fordele arbejdet.

Skatterabat til de rige

Skattekommissionen har fremlagt sit bestillingsarbejde fra regeringen. Direktørerne skal forgyldes, vi andre skal betale. Der skal flyttes om på et mange milliarder, men uanset beregningen, så er det folk med lønninger over ½ million som mærker noget, og i særdeleshed for millionærerne. LO har beregnet at en typisk LO-arbejder mister 200 kr. om måneden, mens direktøren får 2.600 kr. En 3F-familie får samlet 65 kr., mens direktørfamilien får 8.156 kr. mere til forbrug om måneden.

Endnu værre ser det ud med uligheden, hvis man også medregner de afledte effekter af reformen, som ifølge LO's økonomer vil belaste lavtlønnedes økonomi efter en reform. De mener, det er rimeligt at forvente, at lønmodtagerne kommer til at betale en del af regningen, når højere grønne afgifter gør det dyrere for supermarkedet at holde varerne kolde og butikken varm. Samme mekanisme gør sig gældende for en mængde af de afgifter og stramninger over for erhvervslivet, som ikke indgår i kommissionens uligheds-regnskab, mener LO's formand, Harald Børsting:

„Jeg nægter at tro, at dansk erhvervsliv bare æder en regning på syv milliarder kroner, uden at nogen mærker det som et pres på lønnen eller priserne på de varer, erhvervslivet sælger“

35 milliarder

Kommissionens foreslår, at der skal flyttes rundt på 35 milliarder kr., hvoraf en del kommer fra mindre SU og mindre fradrag for fagforeningskontingentet. Samlet vil denne asociale omfordeling betyde en forøgelse af uligheden i Danmark med 3,5 pct.. Det skal man lægge oveni, den danske ulighed er vokset med 20 pct. de sidste 10 år, fordi de riges lønninger, aktier og husværdier er eksploderet.

Fagbevægelsen har været klare i kritikken af forslaget og tydeligt markeret at den sociale skævvridning er uacceptabel. „Vi regner med, at op mod halvdelen af LO's medlemmer vil komme negativt ud af den her reform. Den forgylder den mest velstillede del af befolkningen helt urimeligt,“ siger Harald Børsting. Og fagbevægelsen har arbejderne med sig. 70 pct. af hele den danske befolkning mener ikke en skattereform skal føre til mere ulighed. Og hele 9 ud af ti vælgere hos Socialdemokraterne og SF støtter denne solidariske holdning.

Socialdemokrater og SF

Det kan derfor undre og bekymre, at Socialdemokraterne åbenlyst har accepteret, at der også skal ske lettelser i topskatten. At de har købt de riges argument med at såp vil folk gerne arbejde mere, selvom det er undersøgt at fx SOSU-assistenter og sygeplejersker ikke vil arbejde mere, fordi de knokler nok i forvejen. Og det er tvivlsomt om de højtlønnede vil lave mere, fordi mange af dem allerede har en lang arbejdsdag.

SF vil så gerne i regering at de efterhånden er villige til at være med uanset prisen. De forfægter et synspunkt om at en skattereform skal kunne mærkes markant af de lavtlønnede, men de har ikke sagt fra overfor skattelettelser til de rige. Dermed fortsætter SF deres kurs fra Bankaftalerne, hvor de snakker socialt, men handler asocialt blot for at få del i magten.

Enhedslisten har lavet et skatteforslag, som forbigås med tavshed i medierne. Helt enkelt går forslaget ud på at pengene tages fra de rige, hvor skattefradraget til kapitalpensioner fjernes, der laves ekstraskat til millionærerne, kapitalindkomst beskattes som løn, afgifter på aktiehandler, selskabsskat på 50pct. m.m. Det kommer der 114 milliarder kr. ind på som bl.a. fordeles til højere personfradrag for indkomster under 300.000, højere dagpenge og bistand, samt tilskud til offentlig transport.

JAKOB NERUP
MEDL. AF ENHEDSLISTENS HOVEDBESTYRELSE

FRA KRISE TIL OPRØR?

Chefen for IMF, Den internationale Valutafond, Dominique Strauss-Kahn, forudsagde i midten af januar, at den økonomiske krise vil betyde mere uro

„Det vil kunne ske overalt, helt sikkert i Europa, men også andre steder," sagde han. „Det kan være i mit eget land, Frankrig, Storbritannien, det kan være Østeuropa".

„Situationen er rigtig, rigtig alvorlig."

14 dage senere gik op mod 2,5 millioner i strejke i netop Frankrig. I Storbritannien er tusinder gået i strejke mod fyringer. I Letland og Lithauen har demonstranter mod regeringens krisepolitik kastet bl.a. æg mod parlamentet.

I Island er regeringen væltet efter flere ugers militante demonstrationer.

Dette er blot nogle få eksempler på, at folk ikke uden videre accepterer at betale for krisen. Læs om nogle af dem på disse sider.

Alvorlig?

Det IMF-bossen er bange for er ikke krisen som sådan, men at krisen skal udvikle sig til et større socialt oprør. For ham er protester og strejker et langt større problem end om folk bliver fyret i tusindvis eller må gå fra hus og hjem.

IMF-bossen bekymrer sig for, om den elite, han er en ledende del af, fortsat kan opretholde det kapitalistiske system, der giver dem et privilegeret liv. Han bekymrer sig langt mindre for de mange, mange millioner mennesker, som den selv samme elite har udsat til at betale for krisen.

For socialister er det omvendt: Protest og modstand er det eneste håb for at det ikke er os, der kommer til at betale for krisen. Og hvis det kræver et andet system end det kapitalistiske, så har vi nogle ganske gode ideer parat.

Oprør?

Men har IMF-bossen og hans venner grund til at være bange? Kan vi forvente et oprør som følge af krisen?

Desværre gives der ikke nogle enkle svar.

Men ja, IMF-bossen *har* grund til at være bange. Dybe kriser som den nuværende *kan* føre til oprør i et omfang, vi ikke har set i mange år.

Krisen i 30erne udløste massekampe, hvor millioner krævede forandring. Det såkaldte „68-oprør" blev bl.a. udløst af, at efterkrigstidens opsving stoppede op.

Når systemet er i en dyb krise, og især når den magthavende elite samtidig forsøger at forgylde sig selv og tage pengene fra os andre, så er det ikke længere kun et spørgsmål om justeringer eller „reformer". Så begynder millioner at spørge, om systemet egentlig er så fantastisk, som vi hele tiden får at vide.

I det omfang sådanne spørgsmål omsætter sig i millioner af menneskers organiserede modstand, så *kan* det give mulighed for at sætte en stopper for kapitalismens vanvid.

Afmagt og apati

Desværre er der også mindst to andre muligheder.

Den ene er, at folk bliver bange – for deres job, bolig og fremtiden i det hele taget. Så bange, at de dukker nakken og håber på det bedste.

Ugebrevet A4 skrev 9. februar om, hvordan fyringer giver stress, både for de fyrede og dem der bliver tilbage: „I forvejen var vi stressede – nu er vi også angste. Økonomisk krise og massefyringer truer os på vores livsgrundlag ..."

„Lettest er det faktisk for dem, der bliver fyret. Deres situation er afklaret, og de har nu et nyt grundlag at handle på. Værre med dem, der er tilbage. De må knokle videre med uvisheden og angsten for at ryge ud i en næste bølge."

Det gælder ikke kun for os som individer, det gælder også for vore kollektive muligheder for at handle. Op gennem 1980-90erne, hvor regeringer verden over gennemførte brutale nyliberalistiske angreb, var utilfredsheden måske stor – men modstanden var faktisk meget lille.

Problemet er, at for at handle, så skal man tro på, at det nytter. Hvis alle andre ser ud

til at acceptere forringelser, så er det svært at tro på, at man kan kæmpe imod.

Dog skal det siges, at i en krise som denne, der kommer ret pludseligt efter flere år med lav arbejdsløshed, så er der helt sikkert *nogle*, som vil kæmpe imod. Og hvis de har succes, så vil mange flere følge efter.

Men der er også en anden mulighed.

Syndebukke

Der er ingen garanti for, at vreden rettes direkte mod systemet. Den kan også rettes mod andre arbejdere, fx indvandrere, som „tager vores jobs".

Det sker, når folk på den ene side ønsker at gøre modstand, men på den anden side køber mange af de politiske ideer, som magthaverne bruger til at splitte os med.

Vi skal også huske, at krisen i 30erne ikke kun førte til oprør i mange lande. I fx Tyskland førte det til en nazistisk massebevægelse, som ganske vist ikke havde den store opbakning i arbejderklassen, men som tiltrak mange arbejdsløse og „pjalteproletarer" og ikke mindst fra middelklassen.

Ved at gøre etniske, religiøse og seksuelle mindretal til syndebukke kunne de fremstille sig med et radikalt svar på krisen. De brugte deres magt til at smadre den tyske arbejderklasses organisationer, starte en erobringskrig og udrydde millioner af „folkefjender".

I Danmark betød krisen gennemslag i 1973 også fremvæksten af Glistrups Fremskridtsparti. Og når Dansk Folkeparti i dag kan samle en del arbejderstemmer, så er det også udtryk for, at det nogle gange er nemmere at sparke nedad end at sparke opad.

Udfordring

Om det går den ene eller den anden vej, mod oprør eller reaktion, afhænger i høj grad af venstrefløjen. Organiserede socialister kan gøre en stor forskel.

Det gælder helt nede fra gulvplan på fabrikken eller kontoret i de daglige diskussioner: Er det cheferne og systemet, vi skal blive vrede på? Eller skal vi finde syndebukke? Og hvis det er cheferne og systemet, hvordan kan vi så kæmpe imod?

Socialister, der forstår hvor dyb krisen er, kan ofte gøre forskellen mellem til hvilken side svarene falder. Forudsat, at de både er i stand til at give radikale svar og samtidig finde måder at organisere modstand – nogle gange små protester, andre gange strejker og besættelser.

Men det gælder også på det større plan. Hvis organiserede socialister er i stand til at organisere modstand og levere et radikalt politisk alternativ, som reelt angriber magthaverne og systemet, så er muligheden: At krise bliver til oprør.

Men der er er ingen automatik i at det bliver til oprør – og slet ikke i, at oprøret vinder.

Krisen og modstanden mod den kaster en masse spørgsmål op i luften. Det er op til organiserede socialister at give svar – og at omsætte utilfredsheden til aktiv og solidarisk modstand.

JØRN ANDERSEN

Protester vælter Islands regering

Regeringen i Island blev den første, der i januar mistede sine taburetter i denne lavkonjunktur som følge af folkelige protester.

Ugevis af protester tvang statsminister Geir Haarde og hans regering til at træde tilbage.

Omkring 10.000 mennesker samledes ved parlamentet, Altinget, da det åbnede igen efter juleferien.

Demonstranterne overdængede statsministerens bil med æg. De omringede køretøjet og hamrede på det med dåser.

Haarde blev reddet af uropoliti, som brugte tåregas for første gang siden 1949.

Demonstrationerne var vendt mod Islands parlament, ministrene og landets nationalbank.

Island er blevet hårdt ramt af stigende arbejdsløshed og kraftige prisstigninger på mad og benzin efter at bankerne brød sammen i oktober sidste år. Renten er nu næsten 20 pct.

Folk ved, at de er udset til at betale for den enorme udlandsgæld, som bankerne har ophobet.

Efter at Haarde, som tilhører det konservative Selvstændighedsparti, er trådt tilbage, vil socialdemokraterne stå i spidsen for den nye regering, formentlig i koalition med Den venstre-grønne Bevægelse.

Den islandske regerings sammenbrud kommer efter meddelelsen om, at EU-lederne skal holde hastemøde i marts om den voksende sociale uro som følge af den økonomiske krise.

I midten af januar belejrede 10.000 demonstranter parlamentet i Letland pga. nedskæringer, som Den internationale Valutafond (IMF) og EU havde krævet gennemført.

Demonstranterne kastede æg, maling og is mod parlamentet og krævede regeringens afgang. Politiet angreb menneskemængden med tåregas og gummikugler.

Ud over Letland har der været uroligheder og protester i Lithauen, Bulgarien, Ungarn og Grækenland.

En lettisk diplomat postede følgende kommentar på EU Observers hjemmeside: „Letter er normalt meget stilfærdige. Folk så, hvad der skete i andre lande som fx Grækenland, og de tænkte: 'Hvorfor er vi så rolige?'"

De IMF-påtvungne nedskæringer kommer på en tid, hvor den personlige gæld er langt større Østeuropa, end den er i Vesteuropa, og regeringerne sidder med store budgetunderskud.

Financial Times har fortalt om stigende utilpashed blandt EU-emebdsmænd: „I Bruxelles er der stigende bekymring for, at de folkelige protester skulle sprede sig til hele regionen, hvor mange regeringer sidder på meget snævre flertal eller er baseret på skrøbelige koalitioner."

Imens står den franske præsident over for en massestrejke, som vil samle privat og offentligt ansatte.

Jernbanearbejdere, bankpersonale, flyledere, lektorer, postarbejdere, butiksansatte, elever og studerende er blot nogle af de grupper, der vil deltage i protesterne mod Sarkozys frimarkeds-reformer og stigende arbejdsløshed.

Arbejdsløsheden er særligt høj blandt unge mennesker.

En meningsmåling for nylig viste, at 70 pct. af det franske folk enten støtter eller sympatiserer med strejkerne.

CHRIS BAMBERY
Oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2136, 31. januar 2009.

Frankrig:

Millioner i strejke mod Sarkozy

„Der er ikke længere nogen der bemærker, når der er en strejke," erklærede præsident Niclas Sarkozy sidste sommer. Torsdag den 29. januar var han nødt til at æde sine ord i sig.

Op mod 2,5 millioner mennesker deltog i strejker og demonstrationer over hele Frankrig den dag for at protestere mod Sarkozys håndtering af den økonomiske krise.

De oplevede angreb på pensioner og offentlig velfærd, 10 pct. arbejdsløshed og lønninger, der ikke længere kan holde trit med de daglige udgifter. Regeringen har fundet 26 milliarder euro (ca. 200 mia. kr.) til at redde de franske banker, mens tusinder af arbejdere bliver fyret.

Arbejdere inden for post, transport og medier, der oplever angreb på deres områder, fik tilslutning fra tjenestemænd, hospitalspersonale, lærere og studenter.

Også arbejdere fra dele af den private sektor deltog i aktionerne, heriblandt bankpersonale, arbejdere i bilindustrien og butikspersonale. I mange byer demonstrerede grupper af arbejdere fra små private firmaer for første gang.

Sarkozy ved, at alle borgerlige regeringer i Frankrig de seneste år er blevet slået ud af kurs af magtfulde protestbevægelser.

Hans egen strategi har været at kombinere angreb på arbejdere – hvoraf nogle er lykkedes – med taktiske tilbagetog. I december udtrykte han bekymring over, om urolighederne i Grækenland ville skabe et nyt maj 1968.

Over for sådanne udsigter droppede han reformerne af de ældre skoleklassers læseplaner sammen med planer for nye love om søndagsarbejde.

I starten af det nye år udtrykte nogle parlamentsmedlemmer bekymring for, om en ny social bevægelse var på vej i Frankrig. „Folk mener, at der bliver givet offentlige midler til bankerne, mens der ikke bliver gjort noget for dem selv," sagde én. „De støtter dem, der går på gaden."

De nuværende mobiliseringer er de største i Frankrig siden den enorme bevægelse mod CPE-planerne om at gøre det let for arbejdsgiverne af fyre unge arbejdere, som bragte millioner på gaden i 2006.

Disse demonstrationer var ledet af studenter, mens protesterne i januar i år overvejende bestod af arbejdere.

Over 200 demonstrationer fandt sted over hele Frankrig. Omkring 60.000 marcherede i Bordeaux bag et banner, der opsummerede stemningen: „Krisen er dem – løsningen er os."

I øjeblikket er bevægelsen meget bred, men dens krav er samtidig meget generelle.

Hvis fagforeningerne kan fastholde en enhedsfront og komme frem med specifikke krav, der kan mobiliseres omkring, kan dynamikken i de seneste demonstrationer blive et springbræt for nye aktioner.

JIM WOLFREYS
Oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2137, 7. februar 2009.

„Britiske jobs til britiske arbejdere"

En strejke i Lincolnshire, England, i slutningen af januar er en advarsel om nogle af de problemer, vi står over for i kampen mod krisen.

Folk gik i strejke, fordi firmaet, Lindsey Oil Refinery, havde udliceret arbejde til et italiensk firma, som nægtede at ansætte lokale arbejdere.

Den uofficielle strejke spredte sig til andre firmaer i området og viste på den måde potentialet for modstand mod krisen og dens virkninger – trods de anti-fagforeningslove, som Blair havde indført for nogle år siden.

Problemet var bare, at en af strejkens mest fremtrædende paroler var „Britiske jobs til britiske arbejdere". På strejkemøder og blokader hørtes ofte fremmedfjendske udtalelser.

Parolen stammer fra en udtalelse af premierminister George Brown på New Labours kongres i 2007.

De britiske nazister i BNP greb straks chancen og forsøgte at blande sig med de strejkende. De blev dog smidt væk, men begyndte i stedet at jagte italienere på pubber og andre steder i lokalområdet.

Splittende og farligt

Selv om vreden for mange andre først og fremmest var rettet mod udliciteringssystemet, så viser det hvor farlige sådanne nationalistiske, eller direkte racistiske paroler kan være.

De er selvfølgelig farlige, fordi de hurtigt kan blive til fysiske trusler mod italienske og andre udenlandske arbejdere. Og fordi de styrker den racisme, som mange mainstream-politikere hele tiden pumper ud og giver plads til mere rabiate og nazistiske kræfter.

Men de er ikke mindst farlige, fordi de hindrer en solidarisk kamp mellem arbejdere fra England og arbejdere andre steder fra.

Udenlandske arbejdere har ofte det dårligste arbejde, de værste arbejdsforhold og den ringste løn. En fælles kamp mellem britiske og udenlandske arbejdere ville styrke begge grupper over for den fælles modstander: De firmaer, der tjener fedt på lav løn og dårlige arbejdsforhold.

For socialister er det vigtigt ikke at ignorere sådanne problemer i en strejke, selv om situationen kan være svær at håndtere.

På den ene side støtter vi strejker og modstand mod krise og fyringer. På den anden side må socialister være i stand til at udfordre nationalistiske og racistiske ideer – også når det er blandt folk, der strejker.

Strejken er nu slut. Der bliver ansat flere britiske arbejdere, men de italienske arbejdere beholder deres jobs.

Det er bedre, end man kunne have frygtet, og det peger på, at parolen fra starten burde have været „Flere jobs".

„DET ER IKKE KUN EN KAMP VI TAGER, NÅR FOLK DØR …“

Blandt dem der demonstrerede mod massakren i Gaza var der mange unge palæstinensere. Nirvin og Sali er et par af dem. De er er også aktive i PalUng – Palæstinensisk Ungdom. Vi har talt med dem om Palæstina og modstanden dér og i Danmark.

Sali Ara er 22 år og studerer erhvervsjura på Syddansk Universitet i Odense. Hun bliver færdig til sommer med sin bachelor. Derefter vil hun gerne ned til Ramallah og tage et halvt år på det danske repræsentationskontor. Hun er sekretær i PalUng.

Interview Sali Ara

Hvordan ser du situationen for Palæstina efter Gaza-krigen?

Sali: Jeg synes ikke, den er særlig meget ændret. Man har jo stadig de interne konflikter mellem Fatah og Hamas. Og man har stadig en besættelsesmagt, og jeg tror ikke, at den ophører lige med det samme.

Det internationale samfund har jo vist, at de overhovedet ikke gider beskæftige sig med det. De er ligeglade med hvad Israel gør, de har fået frit slag. Så jeg har givet op på, at det internationale samfund skal gøre noget.

Jeg har givet op på, at de arabiske ledere skal gøre noget, jeg har givet lidt op på, at det palæstinensiske lederskab vil gøre noget, og jeg har givet op på, at Hamas overhovedet vil gøre noget.

Så min lid står ligesom bare til befolkningen i Palæstina og den palæstinensiske befolkning uden for Palæstina. Det er ikke en proces, der kommer til at vare i 5 år, og så er vi væk med besættelsesmagten.

Det er en langvarig proces, og det er også en af grundene til, at jeg er med i PalUng. Vi bliver nødt til at bygge os op og være aktive, vi er nødt til at være en del af det samfund vi lever i for at kunne få indflydelse dernede, hvor vi gerne vil have indflydelse
.

Ser du håb i de kæmpe-demonstrationer der var i fx Egypten?

Sali: Ja, der var kæmpe-demonstrationer i Egypten, og der har været kæmpe-demonstrationer i Jordan, Syrien og Libanon.

Syrien og i Libanon, det er lidt begrænset, hvad de egentlig har at gøre. Og egypterne fik kun lov at demonstrere, fordi så kunne Mubarak blive siddende på den plads, hvor han sidder nu. Han har ingen interesse i, at der skal ske et oprør mod ham i landet.

Tror du, at Mubarak er ved at vælte?

Sali: Nej, det tror jeg ikke. Jeg tror, at han sidder rimelig godt på den plads, hvor han sidder. Og hans søn sidder der lige efter ham og med støtte fra USA og hele Vesten.

Det er vestlig dobbeltmoral, når den er allerbedst. Vi støtter et diktatur, når vi godt kan lide det, og når vi ikke længere kan lide det, så vælter vi det.

Det er faktisk den, der er bristet for mig. Jeg troede på de der menneskerettigheder, jeg troede på demokrati. Jeg er opvokset i Danmark, hvor jeg bare har fået „menneskerettigheder, menneskerettigheder, menneskerettigheder, demokrati, demokrati, demokrati. Palæstinenserne vil ikke have demokrati, araberne vil ikke have demokrati, muslimerne vil ikke have demokrati“.

Og den har du bare fået ind hele tiden. „Det er kun den vestlige verden, det er kun Israel, der kan finde ud af hvad demokrati er“. Og den er ligesom bristet. Den er gået helt væk. Den eksisterer ikke længere for mig, at det er demokrati, vi ikke vil have.

Hvordan ser du konflikten mellem Fatah og Hamas?

Sali: Jeg forstå den jo godt. Det er jo en politisk konflikt. Og en politisk konflikt bunder jo altid i nogle politiske uenigheder.

Om jeg støtter den, nej! Jeg bryder mig ikke om konceptet om at være medlem af et parti og udelukkende kun tro på det partis idealer og værdier.

Jeg forstår godt, at palæstinenserne valgte Hamas, fordi Fatah har været korrupt længe. Min far er gammel Fatah-mand, og han kan fortælle mig historier, der er ægte, altså fra Fatah.

Han siger, at Fatah er det bedste, der er sket for palæstinenserne, men også det dårligste, fordi de er blevet korrupte på det sidste.

Det kan godt være, at de startede revolutionen back then, men der er ikke særlig meget revolution eller befrielse tilbage over Fatah.

Vi har en præsident, der er villig til at sige ja til 22 procent af vores land! Det ville jeg aldrig nogensinde gå med til.

At Hamas så er meget urealistiske i deres tankegang, det forstår jeg så heller ikke. Jeg ser hellere, at man er meget mere åben, at Hamas åbner op, måske ikke for dialog med Israel, altså one step at a time, start med en dialog med Fatah, få nogle klare linjer.

De vil stå så meget stærkere sammen, hvis vi står som en palæstinensisk enhed. Der er jo ikke nogen, der vil høre på os i dag, „jamen de er jo internt splittede“.

Jeg kan godt forstå, at Hamas kommer fra det synspunkt, fordi de har jo set, at Fatah ikke har lavet noget. De har jo ikke opnået noget, de har jo solgt ud.

Det er ikke en religiøs sag for mig, det er en sag om et geografisk område og hvem der har ret til det geografiske område.

Vi har fulgt alle de aftaler, som er blevet indgået med Israel. Osloaftalen har palæstinenserne jo opfyldt rigtig mange ting af, hvor Israel ikke har opfyldt bare 2 procent af aftalen.

Hvad tror du der sker på Vestbredden nu? Der har jo været skudt på demonstrationer ...

Sali: Desværre lyder det til, at Abbas er ved at gøre Vestbredden til et diktatur, hvor han kommer til at sidde som præsident i mange år og det ser jeg nødigt.

Palæstina har aldrig været et diktatur og det skal aldrig blive et diktatur. Det tillader vi ikke. Det tror jeg hverken at palæstinenserne uden for Palæstina eller inde i Palæstina gør.

At du ikke må tale dårligt om PA (Palestianian Authority, den palæstinensiske ministats-regering; red.) eller om præsidenten, så er vi ovre i diktaturlignende stadier og det vil jeg ikke se. Hvis det sker, så tror jeg på, at der sker meget mere på Vestbredden, end der skete i Gaza.

Hvilken rolle skal PalUng spille i den kommende tid?

Sali: PalUng skal være en samlende kraft for de unge. Det skal være åbent for alle unge lige meget om de er religiøse ikke religiøse, kristne, muslimer, vi er alle sammen palæstinensere, og for dem der støtter os.

I forhold til den danske befolkning, så er der mange, der har fået øjnene op. „Nå, der sker faktisk noget i den konflikt“. Det er ikke bare, at de slår hinanden ihjel. Der er altså en grund til det her.

Interview Nirvin El Khatib

Hvordan ser du situationen for Palæstina efter Gaza-krigen?

Nirvin: Jeg ved ikke hvilket ord, jeg skal bruge faktisk. Jeg mangler tit ord, når jeg skal snakke om det, fordi det startede før Gaza-krigen, med blokaden, at folk har sultet ihjel, og det var en langsom død. Så kom Gaza-krigen og så døde folk bare lidt hurtigere, end de gjorde inden Gaza-krigen.

Jo flere krige der kommer, så føler vi, at vi er længere fra en fredsproces. De mennesker, der vokser op i Gaza, de vokser ikke op og tænker, nu skal jeg lave fred med ham, der lige har slået min far eller min mor ihjel. De tænker nu skal jeg bekæmpe dem.

Hvad siger du, når Per Stig Møller siger, at Israel har ret til at forsvare sig?

Nirvin: Jeg siger, man skal ikke kun gå to måneder tilbage i historien. Historien er meget længere. Hvis vi skal forstå det konkret, så er det 60 år tilbage.

Én ting er, at man siger, at Israel må forsvare sig mod Hamas. Men hvorfor eksisterer Hamas? Uden besættelse så ville Hamas ikke eksistere.

Så når man bare går to måneder tilbage … er det ikke meget skuffende, at vores udenrigsminister rent faktisk ikke kan tænke længere end det og siger, at Israel har lov til at forsvare sig. Jamen har palæstinenserne ikke også ret til at forsvare sig?

Er det selvforsvar at bruge bomber mod børn og dræbe civile? Det er jo ikke to lige parter. Det er Hamas imod en af verdens stærkeste hære, så jeg tror, at vores kære minister bare finder undskyldninger.

Hvordan opfatter du reaktionen i Danmark oven på Gaza-krigen?

Nirvin: Jeg har haft meget ambivalente følelser med den, fordi jeg syntes, i starten så var der mange der reagerede.

Men det er meget skuffende, at vores regering ikke kigger på gaden, på den danske gade og siger, jamen, der står tusinde mennesker den ene dag, 1.500 den anden dag, der har været op til 10.000 mennesker – og så alligevel ikke tager stilling, selvom vi rent faktisk er ude på gaderne.

Noget andet som jeg synes har været meget skuffende er, at folk har haft mere travlt med at diskutere, om der blev råbt Allah-u-Akbar i forhold til at diskutere, at der rent faktisk er 1300 mennesker, der har mistet livet.

Hvad er essensen i det her? Vi tænker mere på, hvem der arrangerer en demonstration, end vi tænker over, hvad er det vi demonstrerer imod.

Vi glemmer formålet og kigger på de små

Nirvin El Khatib er 27 år, maskiningeniør-uddannet og arbejder med teknisk support og forretningsudvikling. Hun er formand for PalUng.

ting. Det synes jeg har været skuffende. Til gengæld har jeg også haft nogle succesoplevelser, hvor tidligere anti-palæstinensere eller pro-israelsere har åbnet øjnene og sagt, at det der sker i Gaza, det er jo ikke fair.

Hvad med den lidt apatiske følelse, man også ser. Der har været mange på gaden, men hvorfor er der ikke mange, mange flere?

Nirvin: Ja, det tænker man jo. Jeg tænker, nogle af demonstrationerne, det er jo ikke engang antallet af de mennesker, der bliver såret i Gaza.

Også det, som har været utrolig, utrolig skuffende er, at folk, ligeså snart der er blevet erklæret en våbenhvile, så glemmer de Gaza. Det er jo ikke slut. Det kommer igen og igen.

Folk siger, nu hjælper vi Gaza, men lige så snart, der er kommet mediero – jeg vil ikke engang sige, der er kommet ro på dernede, det er bare medierne, der ikke taler om det mere – så taler vi heller ikke om det.

Hvilken rolle skal PalUng spille, hvis du får lov at bestemme?

Nirvin: Vi føler en kamp for Gaza eller en kamp for Palæstina, eller for det palæstinensiske folk. Det er ikke en kamp vi kun tager, når der sker noget, når folk dør. Det er en kamp, som vi tager hver dag.

Så vores største og vigtigste mål er simpelthen at informere ikke kun danskere, men også palæstinensere.

De her unge drenge som går ud og laver demonstrationer og som bagefter går ud og kaster sten på politiet, forstår de, hvorfor de gør det? De ved ikke, hvorfor de gør det, og det er dem, vi skal have fat i. De skal forstå, hvorfor de gør det.

De skal vide, at når de er aktive medborgere i det danske samfund, det er sådan, de hjælper Palæstina. De hjælper ikke noget ved at kaste sten mod politiet, de skal være en del af det her samfund og arbejde i det her samfund og stadig huske på, at de er palæstinensere.

De behøver ikke at vælge mellem de to. Du kan sagtens være begge to.

Du kan sagtens være dansker selvom du er palæstinenser. Du kan beholde din palæstinensiske identitet og bo i Danmark. Og så stadig kende din historie. Du kan ikke tage en diskussion om Palæstina, hvis du ikke kender din historie.

INTERVIEWET ER KRAFTIGT BESKÅRET
LÆS DET FULDE INTERVIEW PÅ SOCIALISTER.DK

INTERVIEWET ER FORETAGET AF
JESPER JUUL MIKKELSEN

LÆS MERE om PalUng på www.palung.dk

Obamas økonomiske plan vil ikke løse krisen

Debatterne om protektionistisk politik misser de virkelige problemer i den dybe krise, skriver Sadie Robinson.

Obama vil skabe millioner af arbejdspladser

Barack Obamas plan for at redde USA's økonomi har udløst stigende panik blandt verdens ledere, fordi de ser den som protektionistisk.

De centrale elementer i den 819 milliarder dollars store plan er omfattende skattenedsættelser samt bevilliger til infrastruktur-projekter, som Obama hævder vil skabe millioner af arbejdspladser og stimulere den økonomiske vækst.

Planen indeholder også en klausul om, at selskaber, der er omfattet af infrastruktur-projekterne, skal bruge amerikansk stål og jern i stedet for at importere det – den såkaldte „Køb amerikansk"-klausul.

Det er dette, der har ført til debatten om protektionisme.

Fagforeningsledere i USA har bakket op om „Køb amerikansk"-klausulen. Leo Gerard, international præsident for United Steelworkers, fagforening for arbejdere i stålindustrien, siger, at arbejdere er nødt til at være „økonomiske patrioter" som svar på krisen.

Men hverken Obamas plan eller klausul forholder sig til de grundlæggende årsager til krisen – faldende profit og overproduktion.

Den konstante jagt på profit ligger bag de bolig- og gældsbobler, der fik lov til at blive bygget op. Den ligger også bag den stigende spekulation og handel med gæld, som udløste kreditkrisen. Dette har nu udviklet sig til fuldt udviklet lavkonjunktur.

Regeringerne har reageret med forskellige redningspakker. De er alle mislykkedes, og lavkonjunkturen er blevet dybere.

Ifølge Federal Reserve, den amerikanske nationalbank, har den amerikanske regering bevilget et astronomisk beløb på 7.800 milliarder dollars på forskellige rednings- og stimulanspakker siden december 2007. Omkring 3.300 milliarder dollars af dem er allerede blevet brugt.

Dette tal omfatter ikke Obamas seneste plan.

Men selv hvis bankerne faktisk øger deres udlån – hvilket der ikke er garanti for – så vil det ikke løse problemet, da erhvervslivet kun vil investere, hvis de tror på, at det giver overskud.

Herudover så kan USA ikke isolere sig fra den globale økonomi. Hvis man beskytter nogle arbejdspladser i den amerikanske stålindustri, så kan det have en negativ effekt på industri i andre lande, hvilket så kan slå tilbage på USA.

Den stigende lavkonjunktur i Kina har fx betydet, at den kinesiske regering er belvet mere afhængig af eksport og begrænser sin import for at beskytte sin egen økonomi.

Dette har udløst frygt i den amerikanske herskerklasse. Obamas finansminister, Timothy Geithner, har anklaget Kina for at manipulere med sin valuta ved at holde den kunstigt lav for at tilskynde til eksport.

Protektionistiske midler har tidligere været brugt til at redde arbejdspladser.

Det er mislykkedes. Den britiske regering forsøgte begrænse importen i 1931, særligt i brancher som kul, jern, stål, skibsbyggeri og tekstiler.

I 1929 var der beskæftiget omkring 2,3 millioner arbejdere i disse brancher. Efter 8 års protektionistisk politik var antallet faldet til 1,8 millioner.

Arbejdsløshedsprocenten var dobbelt så stor i disse brancher som landsgennemsnittet.

Hovedårsagen til at arbejdere mister deres jobs var ikke, at der blev importeret for meget, men den kendsgerning, at systemet var i en lavkonjunktur.

Stålindustrien i USA i dag er i problemer, fordi der er mindre efterspørgsel efter stål.

Der bliver produceret færre biler, fordi der ikke er afsætning for dem. Problemet er ikke stålimport – det er lavkonjunkturen.

Samtidig med at Obama fremlægger den seneste redningsplan, er regeringen ved at kigge på, hvordan man skal bruge den sidste halvdel af den 750 milliarder dollars store redningspakke, der blev vedtaget sidste år. En del af dette vil forsøge at løs problemet med usikker gæld i det finansielle system.

Geithner har sagt, at han overvejer at skabe en „dårlig bank" til at opkøbe denne usikre gæld, som nogle har vurderet kan koste over 1.000 milliarder dollars.

Igen er der ikke nogen garanti for, at dette vil påvirke udlånet. Og det vil betyde, at den amerikanske regering skal påtage sig denne gæld – og dermed stille spørgsmål om, hvordan det skal betales.

Obama har iværksat flere positive tiltag i sin korte tid som præsident. Han har underskrevet tre regeringsbeslutninger, som vil give større indflydelse til arbejdere og fagforeninger, der er ansat i den føderale administration.

Og hans Lilly Ledbetter Fair Pay Act (lov om ligeløn) gør det nemmere for arbejdere at kæmpe mod løn-diskrimination.

Det er alt sammen ændringer, der skal hilses velkommen.

Men spørgsmålet er: Er nogen af dem løsningen på krisen?

Desværre for de millioner af amerikanere, som bærer den største byrde ved krisen, er det ikke tilfældet.

Oversat fra Socialist Worker (UK) 2137, 7. feb. 2009

Revolutionen i Iran 1979

30 ÅR EFTER

Den islamiske republik Iran fejrer 30-året for revolutionen, der afskaffede det gamle monarki, shah-dømmet, på en pervers måde: ved en henrettelsesbølge i januar måned.

Sådan fejrede man 30 året for revolutionen i Iran!

Det er historisk ironi, at en revolution, som indebærer muligheden for frigørelse fra undertrykkelse, fejrer sig selv på en så afstumpet måde.

Men det passer ind i billedet af Iran som tilbagestående land, indhyllet i nærmest fascistisk diktatur af mullahernes mørke kapper. Det er en holdning – desværre også udbredt på den danske venstrefløj – der ser bort fra den modsætningsfyldte udvikling og de problemer, som landet og dets herskere står i.

Det vigtigste ved det moderne Irans historie er en historie om hurtige ændringer. Og ikke mindst erfaringerne fra den iranske revolution i 1979, historien op til den og om kontrarevolutionen bagefter.

Shahen

Den iranske shah blev genindsat på tronen efter et statskup, som det amerikanske CIA stod bag, vendt imod den progressive nationalist Mossadegh. Han havde vundet valget i 1951 og afskaffet det undertrykkende monarki, som havde gjort Iran til en sikker forsyningsbase for internationale olieselskaber.

Shahen var tiltænkt rollen om USA's lokale politikbetjent i Golfen og Vestasien. Han byggede med især amerikansk hjælp et enormt undertrykkelsesapparat.

Shahen ønskede kapitalistisk modernisering af Irak. Under sloganet „den hvide revolution" gennemførtes et økonomisk reformprogram til gavn for mellemstore kapitalistiske bønder og statsansatte.

Millioner af småbønder blev tvunget ind til storbyernes nye slumområder, især hovedstaden Teheran. Og det traditionelle handlende småborgerskab i byerne, kaldet basar blev også ramt.

60'erne og 70'erne gav økonomisk opsving, især pga. olien. Iran blev et af verdens rigeste lande og verdens største våbenimportør.

Men rigdommen gik til sikkerhedspoliti og til ekstrem luksus og korruption i landets økonomiske og politiske herskerklasse.

Udviklingen underminerede præsteskabets traditionelle magt i uddannelsesvæsenet og i økonomien, bl.a. indtægter fra store landejendomme. Derfor var præsteskabet imod verdsliggørelse og vestliggørelse. De så shahen som marionet for udenlandsk indflydelse.

Undertrykkelse og modstand

Både venstrefløj, borgerlig opposition og præsteskabet var underlagt shahens diktatur, i form af fængsling eller eksil – således mange studenter og den ledende religiøse modstandsperson, den shiitiske ayatollah Khomeini, der var i Frankrig fra 1963.

Fra 1977 blev modstanden mod shahen udtrykt åbent fra flere og flere grupper i samfundet.

Blandt slumby-beboerne voksede modstanden over i åben massebevægelse mod regimet. Det medførte nogle liberaliseringer fra regimets side, som kun medførte at den aktive modstand voksede. Man brugte nye rettigheder til yderligere organisering og så det som et svaghedstegn fra regimet.

Fra december 1977 startede regelmæssige massedemonstrationer imod regimet, ofte under religiøse former som månedlange gentagne mindedemonstrationer for de demonstranter, der blev myrdet ved tidligere demonstrationer.

Arbejderklassen

Især fra undtagelsestilstanden i september 1978 tager de store massedemonstrationer til.

Men det afgørende nye var, at Irans arbejdere for alvor trådte ind på scenen fra sommeren 1978.

Med strejker og besættelser blev der udviklet nye organisationer for arbejdernes kamp, strejkekomiteer og fabriksarbejderråd, de såkaldte *shoraer*.

Arbejdernes kampe udviklede sig fra økonomiske kampe om løn og arbejdsforhold, til bl.a. kamp mod fabrikslukninger, for afskaffelse af politi på arbejdspladserne, sundheds- og socialforhold. Og til de samme krav som den politiske opposition stillede: Løsladelse af politiske fanger, landsforvistes ret til at vende tilbage til Iran, imod undtagelsestilstanden – og efterhånden også kravet om shahens afgang, „Død over shahen."

Arbejderne begyndte selv at tage kontrol. For at ramme shahens tætte samarbejde med USA skar de iranske oliearbejdere produktionen af olie ned med 5/6 – nok til at dække det hjemlige behov.

Jernbanearbejderne nægtede militær- og politiofficerer transport, og regeringens propaganda blev stoppet af mediearbejderne.

Da mange fabriksejere flygtede ud af Iran, blev det lettere for arbejderne at overtage kontrollen over produktion, arbejdstid, osv.

Shahen falder

Den direkte årsag til omvæltningen var, da to mio. mennesker demonstrerede den 12. december 1978 imod shahen, og soldaterne nægtede at skyde.

Efter 18 måneders oprør forsvandt shahen fra Iran den 16 .januar 1979. Den 1. februar vendte den religiøse leder aytollah Khomeini tilbage fra eksil og blev mødt med store forventninger, også fra landets ikke-religiøse opposition.

De vigtigste dele af den nationale opposition og af venstrefløjen havde allerede på forhånd accepteret ham som leder af revolutionen.

Magtkamp

Shahens regering blev væltet 11. februar. Men det betød ikke, at Khomeini og præsteskabet bare lige overtog magten. Selv om der var et magttomrum, måtte præsteskabet først igennem en periode med kamp om magten.

Nogle af redskaberne hertil blev det islamiske republikanske parti, dannelsen af revolutionsgarde til opretholdelse af offentlige orden, altså til at terrorisere modstandere i det offentlige rum, og ikke mindst komiteer, kendt som revolutionsvogtere, der udførte sociale funktioner – og kontrol – i lokalområderne.

På arbejdspladserne blev arbejderrådene udfordret af regime-loyale „islamiske råd", der under nationalt og religiøst banner tilbagerullede shoraernes indflydelse og eksistens.

Med besættelsen af USA's ambassade i Teheran 4. november 1979 satte Khomeini fuld omdrejning på den nationale enhed – også mod oppositionen, der blev lammet i nationalismens greb.

De 52 gidsler i ambassaden blev først løsladt i januar 1981. Det var en ydmygelse af USA – og af den ikke-islamiske overgangsregering i Iran, der måtte gå af.

Venstredelen af oppositionen, inkl. den islamiske del, lagde sig under den „progressive anti-amerikanske" kampagne, der blev grebet af Khomeini-fløjen til at annoncere folkeafstemning om såkaldt islamisk grundlov, etablering af islamisk stat, valg og parlament.

Præsteskabets magt blev konsolideret under krigen Iran-Irak, den første Golfkrig, der startede i september 1980 med Iraks angreb på Iran, hvor USA og de ledende arabiske stater førte stedfortræderkrig om magten over Iran.

Krig havde enorme menneskelige (ca. ½ mio. soldater) og materielle omkostninger. Prisen for USA var oprustning af Iraks Saddam Hussein. Og prisen internt i Iran var en stabilisering af kontrarevolutionen og magtmonopol til islamisterne.

Den iranske venstrefløj havde, trods stor militans, kamp og aktivisme, set hele revolutionen igennem borgerligt-demokratiske briller. Man mente, at Iran kun var modent til et borgerligt-liberalt samfundssystem. Og Golfkrigen var yderligere en udnyttelse af en af den iranske venstrefløjs og sekulære alternativs politiske svagheder.

Iran i dag

Iran i dag oplever en modernisering, som er årsag til de modsætninger, der er inden for den religiøse herskende klasse og de opstande, arbejderstrejker og den utilfredshed, der er i samfundet.

For en del af vesten er dette en tvang til nyliberalisering, som fraktioner i det iranske præsteskab også er tilhængere af.

Men revolutionens erfaringer for 30 år siden er, at der også er andre interesser, der kan sætte sig igennem i det iranske samfund.

Der er en moderne arbejderklasse, som er den vigtigste del af de nu mange sociale kræfter med erfaringer fra opposition mod de islamiske regimer, fra modstand mod neoliberalismen, for kvinders rettigheder, for social og politisk friheder, for studenterne og ungdommens kampe, for økonomiske krav og kampen for arbejderrettigheder.

JØRGEN LUND

Læs mere

På Modkraft har *Tidsskriftcentret* samlet en **linkbox om den iranske revolution og kontrarevolution 1978-79**: http://www.modkraft.dk/spip.php?article9645

På *Marxisme Online* finder du teksten til den nu udsolgte pjece **Den iranske revolution 1979**: http://www.marxisme.dk/arkiv/poya/1987/iran1979/

ANTIKAPITALISME OG REVOLUTIONÆRT PARTI

Et revolutionært socialistisk masseparti er en afgørende forudsætning for at kunne erstatte kapitalismen med et socialistisk arbejderdemokrati.

To ting gør spørgsmålet mere aktuelt end sædvanligt. De seneste års problemer for den antikapitalistiske venstrefløj kræver en status. Og udsigten til en dyb og længerevarende økonomisk krise får langt flere til at tvivle på systemet.

Det er altså ikke kun af strategiske grunde, men især fordi en styrket marxisme kan gøre en konkret forskel i at styrke og udvikle venstrefløjen *i dag*.

Fusion af arbejderkamp og marxisme

Lad os starte med det strategiske.

Den grundlæggende nødvendighed i at opbygge et parti af revolutionære socialister bygger på, at når arbejderklassen kæmper for forandring, opstår der altid diskussion i bevægelsen om vejen frem.

I en revolutionær situation gælder dette i skærpet form: Kan vi gennemføre vores mål inden for systemets rammer eller skal vi bryde med det?

Kampens udfald afhænger altså af to slags faktorer. De objektive: Hvor stærk er arbejderklassen og hvor stærke er magthaverne? Dem har vi kun ringe indflydelse på.

De subjektive: Hvilken ideer dominerer bevægelsen – reformistiske eller revolutionære? De kan påvirkes gennem diskussion, agitation og organisering i bevægelsen. Ofte afgør de om bevægelsen vinder eller taber.

Det er ikke nyt. Tilbage fra Marx, Engels, Kautsky, Lenin, Luxemburg, Trotskij osv. har det været basal marxisme, at socialisters opgave var **at bringe arbejderklassens kamp sammen med marxismen**.

Men det omvendte gælder også: Det er langt lettere at opbygge et revolutionært parti, når bevægelserne blomstrer, end når folk dukker nakken og er passive.

Så hvordan er forholdet mellem de to sider – parti og bevægelse – i dag?

Antikapitalistisk venstrefløj

Både bevægelse og venstrefløj er langt stærkere og mere dynamisk i dag end for 10-15 år siden, hvor vi så de første lys efter nedgang og højredrejning fra sidste halvdel af 1970erne.

Fra slut-90erne opstår en bredere modstand mod nyliberalisme og krig. Det starter med bl.a. strejkerne i Frankrig i 1995, zapatisternes oprør fra 1994, og breder sig med slaget om WTO-topmødet i Seattle i 1999.

I Europa er valget af socialdemokratiske regeringer i midt-90erne, dannelsen af Attac og social forum-bevægelsen andre kendetegn.

Protesterne mod Irak-krigen fik New York Times til at tale om „den anden supermagt“, da 20-30 millioner gik på gaden 15. feb. 2003 verden over.

Bevægelserne i Latinamerika og massive protester og strejker mod nyliberalistiske angreb i Europa har sat sociale krav på dagsordenen for millioner.

To faktorer

I Europa skaber to faktorer rum for en ny venstrefløj: Dels øget modstand mod nyliberalisme og krig, dels socialdemokratiernes højredrejning og kapitulation over for nyliberalismen.

I mange europæiske lande ser vi en vækst og nyorientering på venstrefløjen, som især siden murens fald havde været en marginal størrelse, som primært bekymrede sig om at overleve.

De europæiske sociale fora samler titusinder. Litteratur om „en anden verden“ og radikal kritik af den nuværende er igen tilgængelige.

Problemer

Det er ikke nogen homogen bevægelse eller venstrefløj, der opstår. I Social Forum-bevægelsen er de største strømninger enten reformistiske eller autonome/anarkistiske. Den marxistiske venstrefløj er betydeligt mindre.

Protester mod WTO-topmødet i Seattle i 1999 anses for at være et af vendepunkterne for den antikapitalistiske bevægelse

Da bevægelserne stagnerer i 2004-5 er der oftest forskellige svar på „Hvad så?“

I Italien søger Rifondazione i parlamentarisk retning og ender med at sidde i en nyliberalistisk krigsregering – en fatal katastrofe.

I Frankrig, som har mere arbejderkamp, søger dele mod Socialistpartiet, mens mere radikale dele skaber kimene til et nyt antikapitalistisk parti.

I Danmark topper Enhedslisten med valget i 2005 og har siden prøvet at finde sine egne ben.

Allerede på bevægelsens højdepunkter kunne man identificere nogle centrale problemer, som konkret blev en hindring for den antikapitalistiske venstrefløjs udvikling.

Uden at gå i detaljer vil jeg identificere 4:

1. Kun et mindretal forbandt krigsmodstanden med en marxistisk imperialisme-forståelse. De fleste byggede på et mix af pacifisme, global ulighed og Bush som den onde satan.
2. Den svage modstand mod islamofobi hæmmede især i Frankrig og Danmark den ideologiske kamp – og enheden mellem indfødte og indvandrere.
3. Nyliberalismen blev oftest forstået som en politik, der bare kunne ændres, snarere end som en integreret del af systemets krise.
4. Den manglende forståelse af, at det ikke var nok at have holdninger, men at de også måtte organiseres i en politisk strømning på gulvplan.

Disse er ikke kun teoretiske problemer, men konkrete hindringer for udviklingen af bevægelsen – og af venstrefløjen.

Svag marxisme

Man kan sammenfatte det med, at mens modstanden mod krig og nyliberalisme fik et antikapitalistisk udtryk, så betød det ikke, at den også blev marxistisk.

Trods de største og mest radikale protester i årtier har marxismen måske sin mindste indflydelse i 100 år.

Den mest radikale del af bevægelsen er langt mere inspireret af Chomsky – en god hardcore anti-imperialist og anti-nyliberalist – men som ikke ser arbejderklassen som nøglen til forandring.

Det er ret let at pege på hvorfor:

På den ene side lider *venstrefløjen* ofte stadig under nedgangen i klassekampen og højrefløjens sejrstog efter 1989. Desuden har den reformistiske venstrefløj en bloc skåret ethvert bånd til marxismen over.

På den anden side har *arbejderklassen* godt nok været på banen og nogle steder også vundet vigtige sejre. Men vi er stadig langt fra en generaliseret bevægelse som fx i 1967-76.

Delkonklusioner

1. Krig og nyliberalisme er en følge af kapitalismens krise siden midt-70erne.
2. Modstanden mod krig og nyliberalisme har åbnet rum for en ny venstrefløj.
3. Når venstrefløjens vækst kun i ringe grad er blevet til en vækst i den marxistiske venstrefløj, hænger det sammen med:
   a. Venstrefløjens tidligere nederlag – og marxismens udradering fra de reformistiske partier og universiteterne.
   b. At arbejderklassen endnu ikke har udtrykt sig som en generaliseret bevægelse.
4. Venstrefløjens politiske valg har ofte været en hindring for egen fremgang (fx Rifondazione).

Krisen vil forstærke den herskende klasses angreb. Det stiller arbejderklassen over for valget: Bøj nakken eller kæmp. Og venstrefløjen over for udfordringen om at levere de politiske svar til denne kamp.

Hvad må der gøres?

Det svage punkt er ikke på bevægelsessiden, men hos venstrefløjen.

Vi har set massebevægelser kortvarigt nå endog meget store højder de seneste år. Island, Grækenland og generalstrejken i Frankrig peger på, at vi kommer til at se endnu mere.

Men vi vil også se tilbageslag (fx Italien) eller lange perioder med relativ passivitet (som i Danmark siden strejkerne sidste forår).

Det centrale problem hos venstrefløjen er strategisk uklarhed: Hvad vil vi? Er det „bare“ nyliberalisme, vi kæmper imod, eller kapitalismen som sådan?

Så den første betingelse for fremgang er langt klarere strategiske mål: Et revolutionært masseparti. Arbejderklassen som den kraft, der kan skabe socialisme.

En dybere forståelse af marxistisk teori og socialismens og arbejderklassens historie er både en forudsætning for at vi bevarer vores orienteringsevne – og for at kunne vinde andre til vores perspektiv.

Men strategisk afklaring og diskussion er ikke nok alene. For at få øget opbakning må vi blande os aktivt, når folk går til modstand. Ikke bare som gode aktivister. Vi skal give bud på vejen frem og være med til at udvikle strategier og taktikker for de bevægelser, vi indgår i.

Marxistisk parti i dag

Et marxistisk parti i dag kan bedst forstås som et politisk kollektiv, der er enige om de overordnede strategiske mål, og som er villige til at handle og afklare sig kollektivt. Det er i dag et mindretal, selv på den antikapitalistiske venstrefløj.

Internationale Socialister arbejder åbent for at styrke opbygningen af et sådant parti. Samtidig stræber vi efter både at handle fælles og diskutere med andre – både på den antikapitalistiske venstrefløj og i bevægelser.

Vi opfordrer alle, der vil styrke en marxistisk venstrefløj til at deltage i projektet – eller diskutere med os, hvis de er enige i målet, men uenige i midlerne.

JØRN ANDERSEN

Enhedslistens faglige konference

FAGLIG KAMP MOD KRISEN

Arbejderne er de første som betaler for krisen. Mange bliver arbejdsløse og mange bliver presset af arbejdsgiverne. Truslen om fyringer kan få folk til at gå ned i løn eller knokle mere. Det kan få fagbevægelsen til at holde igen på lønkravene til overenskomstforhandlingerne i foråret 2010. Det kan få folk til at se stort på klimakrisen for at firmaet kører videre.

Det er situationen som 60 faglige Enhedslistemedlemmer tog afsæt i på den faglige konference 7-8 februar.

Der blev vedtaget en vigtig udtalelse om overenskomstkravene til OK2010, hvor solidaritet, tryghed og fælles kronekrav fremhæves:

„Ved overenskomstforhandlingerne i 2007 spillede Dansk Industri ud med et krav om lønnedgang. Det kom til at gå anderledes, for der blev aftalt væsentlige lønforbedringer for store grupper. Men der er ingen tvivl om, at arbejdsgiverne i 2010 vil kræve disse penge tilbage – og mere til! Står det til dem, er det arbejderne der skal betale krisen gennem lønnedgang og fyringer. Det skal gå anderledes! Enhedslistens faglige folk opfordrer derfor til at solidariteten sættes i centrum, når klubber og lokale fagforeninger i foråret 2009 skal opstille krav til overenskomstforhandlingerne i 2010".

Blandt Enhedslistens faglige folk er der stor vilje til at sætte mere damp på det faglige arbejde. Der er blevet dannet netværk for de store faggrupper og det lover godt.

Dobbeltorgansiering?

Men der er desværre også store svagheder. Enhedslistens ledende faglige folk ønsker ikke en mere formaliseret dobbeltorganisering skrevet ind i vedtægterne. Dobbeltorganisering betyder at man både er organiseret i sin partiafdeling og i en faglig sektor/gruppe, dog med partiafdelingen som grundenhed. Men de ledende er bange for de mange akademikere som dominerer Enhedslisten politisk, så derfor blev der ikke flertal for at indstille forslaget om dobbeltorganisering til Enhedslistens årsmøde.

Det er tydeligt at fagbureaukraternes dagsorden fylder alt for meget og ikke levner plads til megen klassekamp ude på gulvet. Fx blev en ellers vigtig diskussion af fyringerne reduceret til nogle fagforeningsformænds gode service og støtte til medlemmerne, alt imens de kampmidler som kan anvendes for at stoppe fyringer eller fordele arbejdet ikke blev diskuteret.

Det samme problem dukker op, når overenskomsterne skal diskuteres. En fagforeningsformand fra sygeplejerskerne i Århus kan, pga. snævre professionsinteresser, ikke samle erfaringerne fra sidste års OK-strejker for den store fælles kampvilje i arbejderklassen op.

Klimakamp

Konferencen vedtog også en klimaudtalelse, hvor vægten ligger på at fagbevægelsen skal med i klimakampen og at der er masser af jobs i en rød-grøn klimaplan. Udtalelsen afspejler desværre også, at klasseperspektivet ikke fylder meget i Enhedslistens klimapolitik. Ansvaret for klimakrisen placeres ikke hos den grådige kapital og derfor peges der heller ikke på at det er dem som skal betale regningen. Ligeledes er det heller ikke klart at de kollektive løsninger via nationaliseringer og tvang er svaret på klimaproblemerne, frem for marked og individuelle løsninger.

Den faglige konference efterlader én med både optimisme og frustration. Det sidste handler om fraværet af fokus på klassekamp og faglig mobilisering ude på gulvet, og ikke mindst en skarpere faglig kurs, der tydeliggør Enhedslisten i modsætning til fagbureakratiet.

Optimismen handler om de mange gode faglige, som vil noget som Enhedsliste, herunder at en større gruppe unge er kommet med. Men der er også brug for alle aktive i de mange kampe om fyringer, løn og anden klassekamp, de kommende måneder byder på.

JAKOB NERUP

Absurd at sprogteste og tvangssprede tosprogede børn i København

Det er absurd at tro, at sprogtestning og tvangsspredning af tosprogede børn kan mindske chance-uligheden i samfundet.

I den absurde politiske debat om tvangsspredning af tosprogede børn, er det nødvendigt at slå fast, at der intet videnskabeligt belæg er for at postulere, at tvangsspredning af tosprogede børn giver positiv integration og sproglig bonus.

Derfor mener jeg, at det er udtryk for rendyrket politisk populisme, når de københavnske politikere påstår, at tvangsspredning af børn efter sprogtest vil styrke integrationen og det faglige niveau hos de tosprogede børn. Jeg frygter, at sprogtestningen i fremtiden vil blive brugt som et fordelingspolitisk instrument, hvor børn bliver fordelt på forskellige skoler efter deres sprogtest resultater.

Tvangsspredning af børn er en konstrueret fordelingsmetode, som politikere i Århus, - og nu også København, har kastet sig over i mangel på viden, indsigt og forståelse for de reelle problemstillinger.

I 2006 udtalte Europarådets racismekomite ECRI skarp kritik af de danske forsøg med sprogtest og tvangsspredning af tosprogede børn. Racismekomiteen udtalte, at tvangsspredning af børn er indirekte diskrimination. Hvordan tør de københavnske politikere lægge det døve øre til så alvorlig kritik? De københavnske politikere bør endvidere overveje om ikke tvangsspredning af tosprogede børn er i strid med FN's Børnekonvention!

Jeg finder det dybt problematisk, at politikernes syn på tosprogede børn er drevet af en logik, der hviler på et stigmatiserende mangelsyn. Børns rettigheder tilsidesættes på det groveste. Børn har ret til at gå i daginstitution og skole i det kvarter, hvor de bor.

Børn har ret til innovative udviklingsmiljøer i daginstitutioner og i folkeskolen. Udviklingsmiljøer, der understøtter børns lyst til at lege og lære – og derigennem deres naturlige muligheder for at kunne bruge og udvikle deres sprog.

Hvis integrationsproblematikken skal løftes i børnehøjde, så skal der prioriteres massive statslige og kommunale budgetmidler til etablering af gode, rummelige og godt normerede daginstitutioner, - og Folkeskoler med tolærerordninger og færre børn i klasserne, - og ikke mindst om en genindførelse af modersmålsundervisningen i København.

Det er vigtigt at huske på, at anerkendt forskning entydigt peger på, at antal af børn pr. voksen, og antal børn pr. m2 har betydning for kvaliteten af omsorg, socialisering og sproglig tilegnelse og mestring.

Jeg mener det er absurd at tro, at sprogtestning og tvangsspredning af tosprogede børn kan løse et socialt og velfærdspolitisk problem, – og det er utopi at tro at sprogtest og tvangsspredning af tosprogede børn mindsker chance-uligheden i samfundet.

LISBETH SCHMIDT JESPERSEN

Debat om NATO

***Nej til Krig* har inviteret Trine Mach (SF) og Frank Aaen (MF Enhedslisten) til at debattere NATO.**

Desuden:
- info om protest mod NATOs 60 års møde i Strasbourg
- info om aktiviteter i Nej til Krig

Tid/sted: **Tirs. 3. marts kl. 19 Kulturhuset Støberiet/Blågården, Blågårds Plads 3 Nørrebro**

For fred i Palæstina – en kulturaften

Tid/sted: kl. 18-23, Lørdag d. 7 marts i Korsgadehallen, Korsgade 29, 2200 København N

Gratis entre. Mulighed for spisning og køb af the/kaffe, kage og sodavand

Arrangementet vil bestå af taler og forskellige former for undeholdning.
Arrangør: Kulturgruppen i Nej Til Krig. Kontakt: Rasmus H, tel: 50598586
Se mere på www.nejtilkrig.dk

Giv FREDEN en chance

Kalender – Møder – Debat

ISU-KØBENHAVN

Møderne foregår hver anden torsdag kl. 19.00 , i Støberiet, Blågårds Plads 3, Nørrebro
Kontakt ISU-kontoret på 35357603 for info om mødetitler.

12. februar
Den iranske revolution i 1979
19. februar
Hvad forstår vi ved klasser og hvorfor er arbejderklassen vigtig
26. februar
Hvad er NATO for en størrelse
5. marts
Er vi feminister
12. marts
Den økonomiske krise

Email: isu@socialister.dk

ISU- ÅRHUS

Tid: tirsdage i lige uger kl. 19.30 - sted: Studenternes Hus, Nordre Ringgade 3-5
17. februar: **Hvad er NATO?**
3. marts: **Er menneskets natur en hindring for socialisme**

Kontakt Mikkel på telefon 40465752 for info vedr. sted.

ISU-ODENSE

ISU møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60 i Odense
De finder sted tirsdage kl. 19-21.30 i lige uger. Hvis du kommer i god tid, kan du spise aftensmad i Caféen

ISU offentligt møde onsdag den 4. marts kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60 Odense.
Hvilken vej frem mod et frit Palæstina? Oplæg og debat.

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon **20686026**

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

Modstand.org
Bøger til antikapitalister & socialister

Meld dig ind i ISU

- [ ] Jeg vil abbonere på Socialistisk Arbejderavis, 150 kr. årligt.
- [ ] Jeg vil vide mere om Internationale Socialisters Ungdom
- [ ] Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: ISU, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund…

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

…Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

…ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen…Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen…

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania… flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!

Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

2009: UDSIGT TIL ET MERE BLODIGT ÅR I AFGHANISTAN

Alene i Danmark har Afghanistan krigen kostet dyrt i 2008, både menneskeligt, økonomisk og moralsk: I 2008 blev 12 danske soldater dræbt i Afghanistan, heraf 5 i december måned.

Det danske forsvar har overskredet sit budget for 2008 med 400 millioner kroner

„Fangesagen" fra 2002 fortsætter. I 2002 tog danske specialstyrker 31 afghanere til fange og afleverede dem til amerikanerne, som mishandlede og ydmygede dem, inden de blev løsladt. En af disse fanger har lagt sag an mod den danske regering.

Anders Foghs regering påstår, at den ikke havde nogen anelse om, at USA mishandlede sine fanger i Afghanistan, og derfor har handlet i „god tro".

Men nu tyder flere ting på, at den danske regering må have kendt til USAs mishandling af fanger, bl.a. fordi, EU (og dermed Danmark) sendte en protest til USA over behandlingen af fanger.

Obama

Barack Obamas embedsperiode i Det hvide Hus er startet blodigt. I januar 2009 har der været det højeste antal dræbte koalitionstropper for en januar måned.

24 soldater er blevet dræbt, og afghanske landsbyer er blevet bombet på et tidspunkt, hvor der normalt er vinterpause for kampene. Ifølge afghanske embedsmænd har tre operationer fra amerikanske specialstyrker i sidste uge af januar kostet 50 civile livet.

Man kan ikke fortænke afghanere i at mene, at ikke meget har ændret sig siden Obama erstattede George Bush. Obama har beholdt Robert Gates som forsvarsminister. Det er ham, der viderefører den optrapnings-strategi, som George Bush startede allerede i 2008.

Den betyder, at der overføres 30.000 tropper fra Irak til Afghanistan for at deltage i en offensiv mod oprørerne.

Obama forsøger også at skaffe ekstra tropper fra sine allierede i Nato. På den årlige sikkerhedskonference i München i sidste weekend, sagde vicepræsident, Joe Biden: „USA vil gøre mere, men vi vil også bede vore partnere om at gøre mere."

Tyskland, Frankrig, England og Danmark sendte flere tropper til Afghanistan i 2008, men vægrer sig ved at sende flere, fordi der er stor folkelig modstand mod det. Når de planlagte troppeforøgelser er udført, vil der være ca. 100.000 fremmede tropper i Afghanistan.

Målet er at nedkæmpe Taliban „en gang for alle". Taliban er blevet voldsomt styrket gennem de sidste to år. De kontrollerer nu 70 pct. af Afghanistan og 75 pct. af alle indfaldsveje til Kabul.

Fiasko for Vestens mand, Karzai

Det planlagte præsidentvalg i foråret 2009 er udskudt til august pga. sikkerhedssituationen. Samtidig planlægger Obama at „droppe" Hamid Karzai, den afghanske leder, de selv indsatte efter invasionen i 2001, og som de hjalp til at blive valgt til præsident i 2005.

USA's militær anklager Karzai for ikke at slå ned på narkotikahandel og korruption. Men de er også utilfredse med, at han er begyndt at stille tvivl ved USA og Nato.

Som svar på den omfattende bombning af landsbyer har Karzai krævet, at afghanske myndigheder skal spørges før enhver militær operation.

I mellemtiden fortsætter krigen i Afghanistan med at brede sig indover det nordlige Pakistan.

Uanset resultatet af valget i Afghanistan kan landet se frem til endnu et år med nye blodsudgydelser, når den militære optrapning og offensiv bliver rullet ud.

LENE JUNKER

Fakta

Antallet af dræbte afghanere er omstridt, men skal tælles i titusinder. Flygtningenes antal i hundredtusinder.

1.069 koalitionssoldater er dræbt (9.2.09). Tallet er steget hvert eneste år siden 2004.

I 2008 blev der dræbt 294, heraf 12 fra Danmark. I alt 21 danske soldater er dræbt.

Danske tropper ud af Afghanistan

Nej Til Krig – Nej Til Nato-kampagnen er i gang. Se mere på www.nejtilkrig.dk

Vær med til at stoppe krigene. Vær med til at sikre freden.

- Meld dig ind i Nej Til Krig eller meld dig på Facebook-gruppen.
- Bestil kampagneavisen og del den ud på din skole, arbejdsplads, blandt dine venner osv.
- Lav en Nej Til Krig gruppe i dit område, kontakt Nej Til Krig, der kan hjælpe jer i gang.
- Deltag i aktiviteterne i København, Århus og Odense. Se www.nejtilkrig.dk
- Tag med på **demonstration i København den 21. marts**. Fællesrejse fra provinsen.

Tilmeld dig på kontor@nejtilkrig.dk

- Tag med til **modtopmøde og demonstration i Strassbourg 2-5. april**. Fællesrejse fra København. Tilmeld dig på kontor@nejtilkrig.dk

IRAK 6 ÅR - NATO 60 år

NEJ TIL KRIG

NEJ TIL NATO

Giv FREDEN en chance

DANMARK UD AF AFGHANISTAN

ISRAEL UD AF PALÆSTINA

KØBENHAVN 21. MARTS

DEMONSTRATION KL. 12 FRA USA´S AMBASSADE

Nato i Afghanistan

Nato udvider og øger faren for nye krige

www.NejTilKrig.dk